Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه تر ماښامه

دشعرونو مجموعه

پیرمحمد کاروان

PROPERTY OF
ACKU
4382

دکتاب پېژندنه

o دکتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه

o شاعر : پیر محمد کاروان .

o خپرونکی : دآزاد افغانستان دلیکوالو ټولنه « وفا »

o چاپ او صحافي : تاپ پرنترزپیښور

o کمپوزر : عبدالحی سحر

o لومړی چاپ : د۱۳۷۱هـ.ش دسنبلی میاشت ۱۹۹۲ع اگست

o شمیر : ۱۰۰۰ توکه

o نمبر : (۶۹- ۷۰)

له ښاغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکــو او هنر مندوگوتو دکمپیوتر له پیچلي مغز نه راوایستل اوکتابي شکل یې ورکړ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء :

دهغوی په نوم چې دخدای

له خلیفه (انسان)

سره مینه لري.

بسم الله الرحمن الرحيم

دماښامونو دمهال

يو «کاروان»

ښايي زموږ سر نوشت به له تياروسره تړل شوی وي ، موږ په تياروکي زيږيدلي ، په تيارو کې اوسيد لي او په تيارو کې فناشوي نسلونه يو . دادی موږاوس په يو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند(۱) په نوم هر مهال مو يو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تيارو ،دماښامونودمهالونو شاعر دی . زموږشاعر که رښتيا وايي نود دغو تيارو په هکله به غږيږي ، سهارونه لازموږ لپاره ناليدلي ، اميدونه دي .

اوس له بل هر وخت څخه ، زموږ اولس ، زموږ دهيواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلدتياته اړکيږي . زه خو داسې گڼم چې گران شاعر پيرمحمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پيل کړی او پرماښام پای ته رسولی وي .

پير محمد کاروان زموږ دځوان شعرهغه وينا وال دی چې پروطن دخورو تيارو ، دخوروماښامونو په وړاندې دمقاومت په بهير کې يې هم خپل شعر ځلولی ، دتيارو دلحظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخيال د رنگينيوپه تالونو کې يې هم خپل شعرونه زنگولي دي .

کاروان دمقاومت دکاروان يوه داسې ځوانه څيره ده چې دافغانانو د وياړلي مقاومت ډيروشيبوته يې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهير کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پرېنسټ خبرې کوو نوکاروان يې د گوتو دشمير په لوړنيو کسانو کې شميرل په کاردي .

«له ماښامه تر ماښامه » دپير محمد کاروان د شعرلومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پيل او دراوروستنيو گلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونود نيټو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه يون دځلا او پرمختگ ډيره ښه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر ګڼې نمونې خوندي شوې دي او حقيقت دادی چې په دغو دواړوشعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخيل ، نويوتر کيبونو اوشعري دقت ننداري ته تم کيدلای شو .دغه راز يې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم څو نظمونه هم يوځای کړي دي .

دکاروان غزلې دپښتو نوي غزل له ډيرو ښکلو بيلګوڅخه شميرلی شو . د دې مجموعې ډيرې غزلې په زماددې خبرې درښتينتوب لپاره تاسوولولئ .خو دغه څويې دنمونې په توګه وګورئ :

خدايه دګل کډې يې قـــدم قدم کــې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپيــــــــرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واوروه چې شمعوغوندې ويلې شي
زه دسو زغزل يم ما پـــه زيــــروبم کې واړوه
مانه غلو اغزيو دتـــــناکــــوينې پتهې کړي
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

ياداچې :

ګلونه سوي دي اغزي ښکـــلوم
خزان ځپلي پـــــسرلي ښکلـــوم
زه دساقي دميونه يم عــــادت
دافغاني ګودر منــــکي ښکــــلوم
نادان کاروان به يې غزل ګڼې خو
د زړه په وينـــو آزادي ښکلـــوم

دکاروان په آزاده شاعرۍ کې هم موږ ګڼې خوبۍ ليدلای شو . د دغو شعرونو په لړکې يې «قافله» دتمثيلي او تصويري شعر يوه ډيره په زړه پورې نمونه ده او «درې ځاځکي وينه» ، «ته ...   » ، «دپرښتې خوب» ، «څلورتوتکي» ، «تعبير ؟» «له وينوترموسکا» او داسې نور يې دنمونه يې آزاد پښتوشعرپه لړکې وړاندې کولی شو .

دهغه په شاعرۍ کې دنوي بيان ، نويو مفاهيمو او ترکيبونو او ديو ډول نوي خيال زيات ځرکونه وينو . تا سوزموږ دوطن له حالاتوسره سم دکاروان ديوې غزلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلع وګوری :

لاله په یوه پښه دي ولاړ د دامانونوپه سر
لکه چې پیغلې وي ختلې دماینونو په سر

یا :

ستن مې کړ قلم تاریې غــــزل غزل
شوم دلیونـــــیو په ګریـــوان مین
زړه دې رانه یو وړاوجـــــرس دې کړ
ښکلیه اوس به خود شي په کاروان مین

دیو ازاد شعریوه برخه ده :

... په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هیلو
دښو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هره سلواغه کې راځي
دښکلي یاردیدن ته
دناکراروتلو سودپر هرونو وینې ...

دداسې ښایست ترڅنګ ، دکاروان په شاعرۍ کې دګوتو اینبودلوځایونه هم شته په تیره بیا دهغه دشعري یون دپیل په شعرونو کې به ځینې نیمګړتیاوې هم ووینۍ کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم ښایي ولولئ :

دجنګونو په دوزخ کې جنتي افغانان وسول
دباروتو سر ولمبو کې سپین دسولې مرغان وسول
زمانې له خوبه پاڅه ، دوجدان غږ ونه واوره
دټه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول

او یا ښایې کله کله زموږ دکلاسیکې شاعرۍ له عنعنې نه په تقلیدیوه نیمه غزله په کې ولولو.لکه :

ساقي سوي لوي زړه ته لــــــړ ارام را
چې تش کړی مې يوجام نه وي بل جام را
ستا دزلفو پيچ وخم کې په خوګيريم
يورنګين غوندي سحر د دې ماښــام را
ځو به ستړی لالهانده کاروان ګــرځي
سرمنزل دخوږې مينې په يو ګا م را

دغه راز د «سيندوکي » په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور شعرسره يوځه ورته والی لري ،زه نه وايم چې ترې تقليد شوی دی،ځکه کاروان يو لږ جلا خبرې لري خودشعر کلي فضا يې يوځه ترې اغيزمنه ده .

کاروان ، دافغانستان په معاصر شعرکې دمقاومت دشاعرۍ ډيرې ښکلې نمونې ايجاد کړې او پښتو شاعرۍته يې ښخښلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو دخوارلس کلنو را روانو غميزو (تراژيديو) ډيره صادقه شاهده او انځور وونکې شاعري ده. دهغه په شاعرۍکې دکلېو ، باندو او غريبزو کاروانونو صميميت او درنښت پروت دی .

لکه چې دغه صميمي شاعرتل اميد کوي ، له دغو هيلو سره چې دتورتم له لړو لړ ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکې نسلونه ، راتلونکي شاعران يوازې د تورتم شاهدان نه وي ، او سهارونه تش اميدونه نه وي .

زرين انځور

پېښور

د ۱۳۷۱هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شيبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نيک مرغه ورځ

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لېږلم
له خوشبو يې نه ډك دسمال دې راكړ
ددسمال خندې ته دې غوټه وركړه
ځواب يې تاسره و، سوال دې راكړ

تامې په زړه كې تنده وكړله
په كې راشنه شول دخمار گلونه
ساقي دې راوړې ډكې ډكې پيالې
چې په كې وټومبې كتار گلونه

تندې مې مات د اضطراب په كاڼو
ځم له زگېرويو نه كورگى جوړم
سرلگومه دسكون په څنگون
له پرهرونو پسرلى جوړوم

شاړه د ژوند غواړې ابشاردنغمو
دروح دسمال چې په كې ومينځمه
پرېږده چې غوټه يې راوسپړمه
عشق اوجمال چې په كې ومينځمه

خيبر پلازه پېښور ١١ / ٢ / ١٩٩٢

دعشق سرود

ماته د روح له منـاري دعشق سرود راځـي

په عاصي ژبه ستاثنا ، راځي درود راځـي

ورږوخدايا نوسره ، وې ، راځيء چې بنه يې مات کړو

ياغي تندی دی دابه چاته په سجـود راځي ؟

بتان مات شوي دايـازد زلفـوورږم راځـي

سترګې مـوږختي چې ګله به محمود راځـي ؟

مورږد سپرلوپه غبرګې ښنه خوبونه کړي نه دي

لا په ګلپا نوکي سـکروټـي دنمرود راځـي

ستاد ديدن هرې ښکالوته يې ځيمي وهلې

کاروان دسترګومې په دښته دوجود راځـي

۱۳۷۰/۱/۱۱

ښاغلی لیونتوب

مه ژاړه بلبله عبادت به په نغمو کوو
ذکر دګلونو به د پرخو په تسپــوکوو
لمونځ به دسحر کوو او خوب به دغرمو کوو
تل به صفتونه د رخسار او دبارخوکوو
زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشیندو
پټ به دیدنونه دسپوږمۍ په سپینو شپوکوو
غوټۍ دې کړې ژبې راته مینه خو غوټېږې نه
یو جهان خبرې به په سترګو په لیمـــو کوو
ځوبه په اغزیو کې دردونه هم نشه لـــري
مست خمارې خوب به دغوټو په بالښتوکوو
ځو دیار کوڅوته چې داسترګې په کې تخلي کړو
دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کوو
لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاټول غاټول
عشقه له ښاغلي لیونتوب سره پېښتو کوو

پېښور، دلیکوالو ټولنه ۲۱/ ۲/ ۱۳۷۱

اهداء: زخمي کابل ته، دښاپيرو وطن ته

تعبير ؟

دغرځنی تيونه
په پولادي غشو سوري سوري دي
سوي زګېروي يې څه نري نري دي
او دتنکو ، تنکو کبليو خولګۍ
په تکو تورو لوغړنووينو تکې سرې دي
چاورشينډلې په ملالو سترګو
له سرو سپرغو ډکې تودې ايرې دي
په غټو اوښکو کې يې سره رنګونه
لکه دماتوآيينو په زړه کې
دسرو لمبو عکسونه
دغرځنی په سترګو
ګردې تاوېږې د پړانګانو سترګې
نه شي په ځان پسې راښکلی تښتيدلې غوړګې
خيال يې په زړه باندې نوکارې او پنجې وروي
په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه ګرځي
په سرو بوټيو اوهډوکو يې تبرونه ناځي
په تصوريې د وريتو غوښو بويونه ګرځي
څوک څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟
بېګا کابل داسې يو خوب ليدلی

پښتون   ٧١/١/٢٧

دشمعو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
راشه داد ژوند ماښام په دوو ډیوو کې ونغاړه
سوې کرونده به بیا راشین دشمعو فصل کړي
روح د پتنګانو په لمدو ایروکې ونغاړه
غوڅ زړګی مې وګنډه سرخې ستا دښکلایمه
پټ مې دموسکا غوندې په سروبار خوکې ونغاړه
ښکلی پسرلی راته اشنا په جرګه راوله
ما خزان ځپلی په تنکو غوټو کې ونغاړه
راشه د ارم دښاپیرو قاصد ه یویې سه
غوټه دشوګیر مې په پستو ورمو کې ونغاړه
وره مې چې ساحل دپیغلتوب په غیږکې ونیسم
عشقه ذریابې ما په یاغي څپو کې ونغاړه
بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
دا منجاورخیال مې دسخې جنډوکې ونغاړه
ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
دا تاویز دمینې په ځونډو ځونډو کې ونغاړه

پېښور حوت ۱۳۷۰

انتظار

داوښکو پرخــــه مې بې گــله راځــي
زما دگـل کـډې بـه کــلــه راځــي
تشې جونـگړې مې دســترگـوپـاتــې
ورته بـــه کــله ډيــوه بلــه راځــي
بې تــانه مــرارمـان مـــې غړنـه کـوي
که مسيحا ورتــه څـوځـله راځــي
زه يــې ديـاردلاســه زړيــولــه
که مـات کـچکول ته مې خــزلـه راځــي
مــا په زړگــي کــې ورتــه ځـاله جــوړه
خوکــه په ناز ورتـــه بلبــلــه راځــي
د دارکـــړې کې جــوتې څومــره خوند کـا
چــې ننـــدارې تــه يارپه خپـله راځــي
زه به لـــه تـــندې زاره چــاودې ومـــه
دساقي لاس کې بـه جـــام هـلـه راځــي
جرس بــه ډيــر په چـــيغوزړيــــږي
ستړې کاروان چې ترمنزلـــه راځــي

١٣/ ٣/ ١٣٦٥ دتريزې کلي

د سحر په لوري

دگم نامۍ خلوت کې غلی ناست وم
لکه دغم او د ویرونو ماښام
زما په تن وتورلباس دماتم
بلې مې وې داوښکو تتې ډیوې
لکه چې ښکلي ستوري
په نرۍ وریځ کې وي پټ
دانتظار اغزي مې سترگو کې راتلل ماتېدل
ماستادمینې ترانې ویلې
په وینوسرې ترانې
په تړمو اوښکو کې لمدې ترانې
خوچې ناڅاپه مې سرپورته کړلو
دځنگانه له ستنو
اي زما مینې بیا مې ته ولیدې
لکه شفق په سره سالو کې پټه

(c) kitaabton.com: The Digital Library

په سرکو شونډودې موسکا خوره وه
زما په اوښکو کې دنورپه شانې وځلېده
راغلې په سرولاسودې پورته کړمه
په تنکو ګوتودې زما اوښکې را پاکې کړلې
په تورپټکي کې دې راوتومیل دستوروګلان
او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۹/ ۱۰/ ۱۳٦٤تني

ترږي

دمـــود وترږی درتـــه راغلم تـا سخاونه کــړه
ساقي مستانه هېـڅ پېـــرزو دې په گـــداونه کړه
ستا په درشل کې مې تندی ډېرو سجدو کړوسټرې
ماستا دحســن پرستـــش کړ تا پروا ونــــه کړه
زما دسترگو په زيـــارت کې بلـــېدلي ډيوې
مغروره تا خوتش په شـــونډوکې دعـــاونه کړه
ته دخپل حسن له نشـو نه راوزگـــاره نه شوې
هېڅ دې زما خيرې گرېـوان پورې خنـدا ونه کړه
دزړه ساحـــل مې ستا دمينې سمندرتـــه ايښی
خو تا دوڅ کـکې ساحل په لـــور گډاونـــه کړه
يتيمې هيلې به يتــيمې وړم دگور غـېږې تـــه
مهربـــانې خـوږېـــه يتيمو هيلوتـــاونه کړه
لکه دشمعې سره اور شنه شي له لمبودې زار شـم
کاروان دڅوريت لکه پتنگ کړ تاڅړاونه کــــره

تنې،د نريزې د کلي غرونه ۱۳۶۴

د پسرلي تو تکي

په سپینو واوروکې موسکې شول زرزري ګلونه
دښکلي لمر د پلوشو ګلونه
لکه چې پېغلې وي تو مبلې د مرجانو غمې
د سپین ټکري د پاسه
د پسرلي ورمې د ژمي غېږکې وغځېدې
په مرغېجنونه هیلوراغې مسیح
وحشي ګلونو شنې جامې واغوستې
د مالیارانو محتاجي نه کوي
زمورجونګړې ته هم راغلې ښایسته توتکۍ
جوړه جوړه توتکۍ
لکه چې راشي دفردوس له غېږې
دمعشوقې اودعاشق روحونه
زموږ ا نګړکې یې اتڼ واچاوه
اوپه غږ غږ کې یې دژوند ترانې وویلې
رنځورې مورمې ورته څه په مینه مینه ووې
«تو تکۍ ستړې مه شې ، ستړې مه شې »
تو تکۍ خلاصې کړې مښوکې اوغږ غږ یې وکړ
څه په خندا یې ورته ووې چې ژوندۍ اوسې
زما دزړه په تالاشوي باغ کې وتږوکېدل
دامیدونو ګلان

۱۳۶٤/۱۲/٦ تنې ، دنریزي کلی

لېونۍ سندرې

ماوې چې مړو ته به زه وايمه ژوندۍ سندرې
خووخت مې نه پرېږدي په زړه دنېکمرغۍ سندرې

مايې داوښکو په شبنم خوبونه وتښتول
ګلونه ګونګ دي وايي نه پسرلنۍ سندرې

يه لېونۍ زمانې ! لږڅه خو په خودشه که نه
روغې سندرې مې چې بولې لېونۍ سندرې

که دلته هلته مې په کاڼو ککرۍ ماتوي
وينې مې وايي په خندا د ازادۍ سندرې

چې دمغرور په زړه داورپه څپرلګېږي نوزما څه قصور
زه خو په زړونولګوم لکه پتۍ سندرې

چې يې د زړه غوړونه نه وي تش دسر په غوږو
اوريدای نه شي زما مستې غرنۍ سندرې

دا د کاروان د زړه په وينو کې راوزېږېږي
چې په کاغذ يې کړې خپرې دلۍ دلۍ سندرې

۱۳۶۵/۱/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوښکو ډیوې

دجنگونو په دوزخ کې ، جنتي افغانان وسول
د باروتوسرولمبو کې ، سپين دسولې مرغان وسول
خزان او ر په بهار بل کړ، د ژوندون گلونه وچ شول
اواره نغمې ايرې شوې، مهاجر بلبلان وسول
د باروتو ښامارانو، اسو بلوکې لمبې پو کړې
دجونگړو ډیوې مړې شوې ، د رڼا پتنگان وسول
قافلې ستړې ستومانه ، د ژوندون په پیچ وخم کې
لارې پټې په سکروټو ، د وفا قاصدان وسول
هرارمان شوژوبلژوبل ډېرې هيلې هديرې شوې
درڼواوښکو ډیور کې دسرووینو گلان وسول
شوگيرې اوږدې اوږدې شوې، شپه دغم په تیارو پټه
دسبا ستورې بربښ نه کړې ،دسپېدو په گرېوان وسول
په نغمو کې کړیکې کړیکې، ویرپه زيرو بم کې خپوردې
پر دبسيان له ډېرې مينې ، دوطن په ارمان وسول

دمودومودو یارانــــو، یودبل دیدن ونــــه کړ
دوصـــال په تمه تمه ، په لمبـــو د هجران وســـول
دزړه کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وینو سره گو هریې، بس په یاد دجانان وسول
دگولیو باران اوري، لاله ترمې ترمې پـــروت دی
خپلې پاڼې یې سپر غي شوې، هغــه سره ارغوان وسول
هسې نه چې سریې لوخ شي ، د ابشیا دښکلي ناوې
وینم خوب اوکه په اوریې ، سره ټکري دالوان وسول
زمانې له خو به پاڅه ، دوجدان غرونــــــه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
افــغاني جرس فریاد کړي، ځې کاروان دشهیدانو
نورڅوك نه دي دلته هلته ، دیوې موربچیان وسول

۱۲/۱۲/۱۳۶۵ تهني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغزل په څنګ کې

دغزل څنګ کې ګلونه ږدمه
پښتون ماښام ته مشالونه ږدمه

دتوروشپوشیبو اوږدې به نه شي
لمروې په سرېې سهارونه ږدمه

میني له زړه نه مې پټه که لرې
یارته دسروورینوخالونه ږدمه

د ژوند ځولۍ مې ډکوم له ګلو
ځم په اغزوکې قدمونه ږدمه

که په مرۍ مې یوه سلګۍ وي پاتې
لابه په ژبه ستا نومونه ږدمه

ساقي زمازپه تنده مه ځوروره
زه نورو ترږوته جامونه ږدمه

عشق مې په دار کې سرته داسې ویل
په تادحسن امېلونه ږدمه

لاله تصویرېې په سینه لګوه
په لوغړن ځیګر دا غونه ږدمه

راځه کاروانه دتیارو په زړه کې
زه درته شمعې کتارونه ږدمه

سرطان ١٣٦٥

ګمنام شاعر

څو مره چې لوېدلی له نظر د زمـانـویمه
دومره جګ خـتلی دغـزل په مناږویمه

لږخومې داروڼ زړګی دزړه په سترګو وګورۍ
لال یم خوله سترګو نه پټ شوی پـه ایرویمه

حسنه لږموسکی شه چې پانوس می شي په اوښـکو جوړ
هسې نه ایره شم وریت دعـشق په سرولمبویمه

وخت یمه داغلی خوهرداغ مې له خندا نه شین
پټ په تصـورکې دلاله پـه لـوپټو یمه

نه مې شي لیدلای پتنـګان په محلونوکې
څراغ دیتیـمانودجونګړودتیـارویمه

څومره چې غزل مې په سروویښولمبېدلي دي
دومره ژوبل ژوبل دجـفا په کتـهارویمه

نه درځم باغوانه دمنت ګلان دي نه غـواړم
زه آزاد بلبل دجګو غرود سـرد رویمه

مړمې کړه مرګیه خونغمې به مې ژوندۍوې تل
زه خو یوکاروان دتـرانو اود نغمـویمه

۱۳۶۵/٤

غرڅنی ګل

غرڅنی ګل یم غرڅنوته خاندم
اوببرسرولبونوته خاندم
اوسبږم لرې د دنیاله سترګو
وختونوپټ کړم دهرچاله سترګو
دلوړوغرونوپه لمن کې اوسم
دخپلوونوپه کفن کې اوسم
ډیوې مې بلې دشبنم په پانوس
رانه چاپېروي دبلبلوجلوس
خاندم دمینې ترانوته خاندم
اوببرسرزولپونوته خاندم
وایي ابشارراته دمینې نغمې
خوب ته مې یوسي دځنګل زمزمې
سپوږمۍ مې مخ پټ کړي دوړانګوپه شال
نسیمې وزنګوي ورووروپه تهال
سحرمې مخ مینځې د پرخې په مۍ
غلی راویښ شم دشپونکي په شپېلۍ
دلمرزرینود ردانوته خاندم
اوببرسرولبونوته خاندم
غرنۍ پېغله راته غلې ګوري

په ښکلوسترګوراته ښکلې ګوري
په تورپېکي کې مې تومبلی نه شي
تهمت دمینې په ځان وړلی نه شي
مخکې قدم اخلي په شاه راګوري
زما دپانو په شان زړه یې ښوري
زه یې دسترګوائینوته خاندم
اوبېرسرولپونوته خاندم
دشپې له دبونه تښتېدلی نه یم
دخواره بوی په ژبه غلی نه یم
که په پنجوکې دلپوانو شمه
ژوبل په شان دغزالانو شمه
بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
رنګ به مې حسن دجانان ته رسي
خوچې ژوندونوي زمانو ته خاندم
اوبېرسرولپونوته خاندم
سپېره خزان که رېژولی یمه
مړ نه یم بیا راټوکېدلی یمه
دیوه ګم نام شاعرداستان یمه زه
که نن یم پټ سبا عیان یمه زه
دګلومیربه ګلستان ته شمه
مشعل دلارې به کاروان ته شمه
دکاروانیانو ارمانوته خاندم
اوبېرسرو لپونوته خاندم

تنې د چورکونډې ځنګل لمن، اسد ۱۳۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوښکو ګلونه

ماوې چې ښکلي پسرلی راشي
د انتظار ځای به وصال ونیسي
ماوې چې ستا به هم زړه تنګ په محلونوکې شي
ای دبهار دښکلاګانو رنګینوپرښتې !
ماوې چې ته به خامخا راشې
دپسرلي درنګینواودخوشبوپه منځ کې
دموسکانوربه په ګلونواوغوټووشیندې
زما دسترګوبه تیاره څنګل به
دخنداګانوډیوې و وروې
ماستا د غاړې د ښکلا په خاطر
دبنوګانو په هرتاروپیل
دښکلو اوښکوښکلې ښکلي ګلان

(c) kitabtoon.com: The Digital Library

ماوې چې راشې ستا په غاړه به یې وځړوم
دغه زما دپاکې مینې یوه پاکه ډالۍ
خوته رانغلې
زما داوښکوګلان ورژېدل
دګرېوانه په دښته و ورېدل
احساس مې ونیوه په ګوتوکې دمینې شهباز
دزړه په تارتارېې نغمې خورې کړې
دښکلو اوښکو دګلونو نغمې
ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

ستاوعدې په کوم مزارکې ښخې دي
هیلې شوې کباب انګارکې ښخې دي

نن مې منصوري جذبې وخت پوره کړې
وکړه ننداره په دارکې ښخې دي

وینې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
سرې لکه لاله بهارکې ښخې دي

تاته به امیل ترې جوړومه زه
اوښکې دګرېوان په تارکې ښخې دي

بیابه مې نغمې پتې دزړونوشي
اوس دګم نامې غبارکې ښخې دي

ته چې دکاروان زخمونه نه وینې
سترګې دې په کوم خمارکې ښخې دي

۱۹/۹/۱۳٦٤تنې د نریزې کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دجنون پړاوته

عشقه زمازړه کې دشعرونو تخم وکره
دې سوې چمن کې دګلونو تخم وکره
پرېږده چې دسترګوپه پانوس مې ډېوې ولګي
حسنه په موسکاکې داورونو تخم وکره
لږمې دازخمې ځيګردمينې په اوروداغه
راشه لاله زارکې د داغونو تخم وکره
سترې به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
ماته په قدم قدم دغرونوتخم وکره
هريواسوېلی به دنسيم په ځای وروليږم
وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
ډک مې کړه له مالګې پرهرونه چې خوب رانه شي
ستوني کې مې خوږ دسرودونوتخم وکره
عشقه چې کاروان مې دجنون پړاوته ورسي
راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

د نريزې کلی
۳/ ٤/ ۱۳٦٥

غوښتنه

دزاهد په کانو ژوبل ، دساقي په غېږکې پروت وای
یا دسروونیوخال وای ، دتندې په غېږکې پروت وای
گرم عشق وای ویلې کړی ، دگودراوبوکې حل وای
پښتنې لپوکې جگ وای، دمنگې په غېږکې پروت وای
چاپه ځنوکې ټومبلی ، چا پټکوکې لگولی
لوغړن سوی ببری وای ، دکودې په غېږکې پروت وای
سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوگی وای
دپښتودسرو سکروټو، دنغرې په غېږکې پروت وای
چې دمینې مراوی گل مې ، په سروونو راژوندی وای
خیر دی زه دې ځوانیمرگ هم ، دمرگې په غېږکې پروت وای
دکاروان یوخوږغزل وای ، له سلگې سره سلگې وای
گرځیدای په ژوبلوزړونو، دځگېروې په غېږکې پروت وای

۱۳۶۶/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 4382

سپرلیه لږخوراشه

سپرلیه لږخوراشه ستایادونه رانه هېرشول
زخمونه مې دېرولیدل ګلونه رانه هېرشول
دحسن دګلونوسترګې ډکې دي له اوښکو
دعشق دبلبلانو آوازونه رانه هېرشول
دژوبل زړه په وینو کې مې تږی ارمان لامبي
ساقي نه پېژنمه ډک جامونه رانه هېرشول
اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
راځه دزړه طبیبه مرهمونه رانه هېرشول
تیارې راته خورې دي دهجران په تورماښام کې
دوصل هغه ښکلي سهار ونه رانه هېرشول
دژوند په باغ اوبن کې دباروتو بوی خورشوی
دګلودعطرونو کاروانونه رانه هېرشول
دورېت احساس په غېږکې مې کاروان دسلګوپروت دی
آشنا یه دخندا ډک غزلونه رانه هېرشول

۲۵/۲٤/۱۲/۱۳٦۵

دنریزې ګلی

ترخه شعرونه

تاچې ویل زمـــا ترخه شعرونـــــه
هغه ترخه مې شول خواږه شعــــرونه
شونډودې رنګ ځکه دوینو واخېـست
دزړه په وینو مې وو سـره شعـــرونه
لکه ماشوم غونډې دې وتخنــــــول
چې شول کټ کټ په خندا شنه شعرونه
راشه امـېل یې کړه د دنګې غـــاړې
په ګرېوانه مې دي پـراته شعــــرونه
چې یې طواف ووستا دمخ په شمــع
شول دپتنګ غـونډې لمبه شعــرونه
لـکه مسیح مې په شـــعرونه راشه
ګونډې ژوندې مې شي دامړه شعرونه
لږدبخـيل نــظرسخا خــو وکړه
چې دکاروان شي مېلمانه شعــرونه

۱۳٦٥دنرېزې کلی

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
لکه دتېروزمانو افسانوي شهزادګی
لکه یتیم نه چې زاړه غمونه شي هېر
اوپه سپېرو شونډو موسکی غوندې شي
داسې وحشي ګلونه وخندیدل
اوپه فطرت کې يې سرخي خوره شوه

×××

دسپین شبنم دهرپانوس په زړه کې
دسروګلونو دموسکا وولمبې وځلیدې
خودشاعردښکلیواوښکو په ډولی کې ناسته
دښکلې مینې هغه ښکلې ناوې
لادموسکا رنګین درشل ته رسیدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پتۍ په غبرګې پروت یمه
زه ژوبل غزل یم دسلګۍ په غبرګې پروت یمه

مینه مې دشمعې په تنکۍ لمبه ماتیږي نــه
زه یاغي پتنګ یم دسپرغۍ په غبرګې پروت یمه

څاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم
غلی نن سبا که دغوټۍ په غبرګې پــروت یمه

حسن رانه تاوکړې سپینې لېچې دبنګـړوډکې
خیرکه د دارونو دکړۍ په غــبرګې پــروت یمه

ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب
اوس هم د پښتو د درخانۍ په غبرګې پــروت یمه

پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انګاردی پټ
هسې داسې غلی دچرګۍ په غبر کې پروت یمه

دیو دتورو شپوته بــه دوړانګــوزندۍ واچـوم
زه دآسمانونو دسپوږمۍ په غبرګې پــروت یمه

۱۲/ ۱/ ٦٦دنریزې کلی

ورو ورو راځه

ورو ورو راځه چې په ګلونوکې ونه ښويېږې
دلېونوپه ژوبلوزړونوکې ونه ښويېږې
طبيب آشنا پټې دمينې لګوه په احتياط
پام په ناسورو پرهرونوکې ونه ښويېږې
دژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لږ
شغلې د ژوند راوړه قبرونوکې ونه ښويېږې
راته په خوب کې چې راوړې داميدونو غنچې
پاځه چې ويښ شو په خوبونوکې ونه ښويېږې
الماسي تاج شه دموسکا دښکلې ناوې دسر
ديتيم اوښکې په ويرونوکې ونه ښويېږې
چې ترې زړونه شي خړوب ساقي دتږوترو
نوردمړو په نظرونوکې ونه ښويېږې
پنجرې کړه ماتې طلايي مرغيه والوزه
دغلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويېږې
اې دفردوس له رنګينو جوړې محبوبې زما
بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويېږې
تېپې ډيوې کاروانه بلې کړه دزړه په وينو
راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويېږې

۷/ ۱۲/ ۱۳۶۶تېې دوړی خيسوره بانډې

(c) Ketabton.com: The Digital Library

ښکلیه لمره

اوښکو دشبنم کې ښکـــلیه لمره گلا ن وشینده
غېږدتورو شپوکې سپین سحره گلان وشیـــنده
تېرې دغمونو دویرونو شپې غمگـــینې کـــړه
وشړه کینې اوکــرکې زړه مــرکز دمینې کــړه
دغه جنگ ځپلې دژوندون لحظې رنگیــنې کړه
راشه پــسرلیه مـــروره گلان وشیـــنده
باغه ! دکوثرمۍ ته دگل جـامونه ونیـــسه
تاندې غوټۍ واکړه په غندل جامــونه ونیـــسه
هرتږې بلبل ته په مـــنگول جامونه ونیـــسه
گرمه دبلبل چې شي سندره گلان وشیــــنده
خاوروکې پرتې دهریتیم اوښکې ښکلوکې دې
گل نه خطا شوې راپــرېوتې په اغزوکـــې دې
نورېې غېږکې وینمه ډېوې په هدیروکـــې دې
خدایه ! په دې هره مرغلره گلان وشیـــنده

اې ورکې خندا لړد سلګوپه غبرګې وخـــانـــده
وچې شونډې ښکل کړه دغوټوپه غبرګې وخـانده
راشه دپرهرډوینو سرو پـــه غبرګې وخانـــده
راشه د دردونو درمـــانګـــره ګلان وشیـنده

پرېږدۍچې دا وچې ځانګې وغځېږي تانـدې شي
ښخې دکېږدیوچې په سروګلوکې مراند ې شـــې
حسن دپېغلوټوته صحراکې لوګی سپاندې شي
والوزه نسیمه جادوګره ګلان وشیـــــنده

مینه کې مجنون چې دلیلادر شل ته ورسـې
وخاندې زخمي زړه دلاله ګـوګل ته ورســي
خوچې دغه سترې قافـــلې منزل ته ورسـي
پاکې آزادۍ په لـره بـــره ګلان وشیـنده

پرېږدۍ چې فردوس نه لنډلاسونه د پردیـوشي
ځیرې ګرېوانـونه سـره تـول دلبونیـو شې
مور د کاروان زړه د آزادۍ په خوږو میـوشي
راشه ښکـلیه وخته بختـوره ګلان وشیـنده

۷/ ۱۲/ ۱۳۶٦/ تنې دبزيزې کلى

مه غواړه جانانه

مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
گل مې دزړه سوی دی مشکینې وږمې مه غواړه
ولې لمبه نه شم په لمبو کې چې افغان وینم
وینې د مجنون لښتې لښتې په بیابان وینم
نن خود لیلا هغه غنچه پیکی پریشان وینم
ماسره سلگۍ دي ما نه نورې تحفې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
ډ یر آزاد سرونه په زندۍ په غرغرې پراته
ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطرې پراته
سوي پتنگان په سرو لمبو ایرې ایرې پراته
مانه عاشورا کې اخترونه میلې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
پریږده تغزل عاشقانه اورندانه خیاله
مست شه په د رد ونوکړاوونو مستانه خیاله
والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشیانه خیاله
ښبوکې رانه زلفې تاوراتاو زولنې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
واوری ء نړیوالو خپلواکې اوازآدې غواړو

مارچې دلستونې وي نه خپل اونه پردي غواړو
کارېې چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
ويښ شه د ايشيا زړگيه نورې جوتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

ځوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
څوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
څوبه مې پراته دمالگې غرونه په زخمونووي
نورې مې چنگېزه دسرووينوويالې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

ډېرونندارې وکړې زمادوينوداروته
دا شراب دوينو به مې زهرشي اغياروته
کاڼي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
نورې مې د زړه په سيخ پېيلې توتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

دازمانغمې دي كه خوږې نه دي مالگينې دي
ځي دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزينې دي
نوربه په کې څه وي د کاروان د زړگي وينې دي
مانه په شرابو لمبيدلې نغمې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

حوت/ ۱۰/ ۱۳۶۶

ډالۍ

ساقي که ستا ساغرله میوړک دی
څه ! زماستونی لـه سلګیو ډک دی

ته وایې راشه خوزه څنګه درشم
لاچې محفل دې له پردیو ډک دی

داوښکو پرخه مې نسیمه یوسه
دمینې ګل مې لـه سپرغیوډک دی

پرېشان اوربل ته او پرېشان پټکي ته
دزړه کودی مې له ببریو ډک دی

د دیدن تږې به ماړه شي څنګه ؟
ګودرله سرو ماتو منګیو ډک دی

زما دژوند په بڼ خزان راغلی
بس ګورستان مې له غوټیوډک دی

لاله صفت ته دې وزګارنه یمه
دلته تـهتر له مردکیو ډک دی

ښکلیه نظرته دې لوګی لوګی شه
زماغزل لـه سپېلنیو ډک دی

چې کله خاندې نوډالې بـه دروړم
ځیرې ګرېوان مې له غمیو ډک دی

کاروان په پښو کړې دتناکو پـښې
څه که منزل یې له اغزیوډک دی

۶۶/۶/۲۹

اختر

اخترخـوخاندي په کټ کټ تـــېريږي
خودازمـــوږنـــه ولې پټ تېربـــږي؟
ښکلی فردوس راته دوزخ جـــوړشوی
دژوند لحظې مې پاس په بټ تېربـږي
ولې به نه چـــوي زړگی دبلـــبل
چې په گلونو کې گـــونگټ تېريږي
هغه زړگـــی چې ځلیـــده لکه لال
اوس یې په سرښاماران غټ تېربـږي
اختره وبخـــــښه خندلی نـــه شم
زما په ویرکې هرمېـــلټ تېـــريږي
تاندې تنکی هیلې شوې خاورې ایرې
ځې جنازې یې مـــټ په مټ تېريږي
داهم انصاف ! دی ناروغ ونه لـــیده
طبیب په خوا د روغ رمـــټ تېربږي
شنو ترانو تـــه یې لږصـــبروکړیء
کاروان په اورکې لټ په لټ تېريږي

۸/۳/۱۳٦٦ دکوچني اختردوهمه ورځ تنهي وړيه خیسوره

دغه ځنګه پسرلی دی

په پټکي ګلونه ، نه شته — په اوربل ګلونه ،نه شته
ځولۍ ډکې له اغـــزودي — په منګول ګلونه ، نه شته
په کوځه ګلونه ، نه شته — په درشل ګلونه ،نه شته
دیارانو اودوســــتانو — په محفل ګلونه ،نه شته

دغه ځنګه پسرلی دی ؟
دغه ځنګه پسرلی دی ؟

دبامونـو په ســرونو — کودې مات دې دبېریو
دبېروتورې غنچې دي — لـګېدلې په ګولیـو
په ګودرکې پېغلې نه شته — نه شرنګا شته دبنګړیو
ځیرې ویرې ګرېوانونه — دي دعشـــق دلېونیو

دغه ځنګه پسرلی دی ؟
دغه ځنګه پسرلی دی ؟

بلبلان سورې په غشو — ژاړې ژاړې په نغمو کې
له مست زرك ده جوړې ورکه — چې له جوشــه وهي کـوکې
دګېګړګلونـــه ژاړي — په کـــمراوپه دروکې
شپون له ژونده مروردی — شپېلۍ ډوبه په سلګو کې

دغه ځنګه پسرلی دی ؟
دغه ځنګه پسرلی دی ؟

دهجران تیارې چاپېره دوصال له رونې مشال نه
دباروتو ماران تـاودي دبوډۍ له رنګین تال نه
دېرواوښکو آرام وړی له سروسترګودغزال نـه
عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه
دغه ځنګه پسرلی دی ؟
دغه ځنګه پسرلی دی ؟
دشنېلیو په شنه غېږکې دسکروټو سـوریاران دی
پاڼې پاڼې دي ګلــونه لوټې لوټې ګلستان دی
دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړګي داستان دی
عجیبه ده عــجیبه ده پســرلی راته خزان دی
دغه ځنګه پسرلی دی ؟
دغه ځنګه پسرلی دی ؟
دګلونو پـه صحــراکې دکوچیانو کېږدۍ نه شـته
شرمول یې چې ګلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
چې اوښان به یې مهارورو لېــونۍ شین خالۍ نه شته
له نظره کړې شین سترګو له داغ روغې غوټۍ نه شته
دغه ځنګه پسرلی دی؟
دغه ځنګه پسرلی دی؟
چې مې چادزړه له خم نه مې دوینو دي زېښلي
دهغې په ځــربه خېـته سره اورونـه لګـیدلي
دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښـتولي

دوزخونه به رنګېږي ماخوبونهٔ دي ليدلي
دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

چې ګلــونه په کې کـم دي چې زخونه په کې ډېردي
چې يوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کی ډېردي
دخندا تــش پاتې نـودم دی فريــادونه په کې ډېردي
دوصــــــال دنيا تــالاده هجرتــونه په کې ډېردي
دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه زړه دپســـرلـــودی پسرلي به راژوندي شي
دزړه وينــه به تـاريـخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي
افغانان به سره خــپل شي تيتې سترګې به پردي شي
لېوني کاروان ته بيـــابه ليلاجوړه آزادي شــــــي
پسرلي به را ژوندي شي
پسرلي به را ژوندي شي

۱۳٦۷

دعا

دزړګي په تخت مې کښېنه ښکلیه راشه

زه سلام درته کوم ته مې بادشاشه

دبېنواغزومې پرخه درته راوړه

خادمانو ته دې ګله په خنداشه

په پردو چړو مې زړه ټوټې ټوټې دی

مینې راشه په زخمونو یې دوا شه

دسبا باده غ ټی په زړه زخمي ده

پټ په غوږکی ورته ووایه چې واشه

خدایه کبرکړې زوال دیزید یانو

وینه وچه په دوهمه کربلا شه

دیتیم ژړا خوعرشه پورې لاړه

دوطن مورې لاس جګ کړه په دعا شه

مجنونان به ترڅوکرځي سرګر دانه

ازادي له خندا شنه شه شاليلاشه

دسپرلوقاصده وشینده ګلونه

دفردوس منظرې جوړه په صحراشه

دوطن چمن مې لولپــــــه لمبه شــو

خدایه ورکه دبـــــاروتو اژدهـــــا شـــه

اوږدې شپې مې په ژوندون باندې خورې دي

دســـــبا گرېوان کې لمـــره په ځلاشــــــه

ارمانونه مې په خـــــاوروکې پراتـــــه دي

په مزارېې يـــــاره راشه مسيـحا شـــــــه

يه په زړه ظالمه حـسنه خـبرنـــــه يـــې ؟

مهجورعشق خو زاره چا ودی شو پخلاشه

په وطن چې دوحدت نارې خـــــورې شـــې

دابلا دځــانــځانی تـــــــالاوالاشــــه

چې ښکلاته دې جهان گوته په خوله شي

بيـــــا سينگاروکړه اوناوې د ابـشيا شــه

بياكاروان مې كه دژوند په مرگي لوټ شي

خيردی يوځل خوپه ژوند ياره زمـــــا شه

۱۳٦۷

موسکی شه

موسکۍ شه ستا حضورته مې سلګۍ راوړې دي
داوښکو ډکې سترګې مې ډالۍ راوړې دي
منګولې کې راځه واخله دازما دزړه رباب
یوځو مستې نغمې مې لېونۍ راوړې دي
دځنو په تیارو به دې ډیوې ولګوم
ګلونو دارمان مې سرې غوټۍ راوړې دي
زړګی مې تخنو ي لکه ماشوم یې خندوي
سپرلې راته ورمې دآزادۍ راوړې دي
سره به مینه نه شي لاتوده به وي توده
سینه کې مې جانانه سرې سپرغۍ راوړې دي
خبرنه یې ختنه؟ باروت کړې باروي
آهوراته بیاسترګې غرځنۍ راوړې دي
لیدلی مې دی خوب خویم په ویښه په خندا
جانان مې دزړګي کورته کېږدۍ راوړې دي
کاروانه ګوندې تنده دې شي ماته دمودو
ساقي وایې پیالې مې ځنډنۍ راوړې دي

۱۳۶۷/۲/۲۳

دتېروغرونه دزړه‌کمر دنښترو په لمن کې

د مهاجر فریاد

کاشکې چې یوځلې مې ښکل وای دوطن لمنې
خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې
هغه پرون به چې گلونو ورته کړې راوړې
نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې
مینې مې تارپه تارلمن کړه دشیرینې په نوم
لکه پرتې وي څیرې ویرې دکوهکن لمـــنې
دژوند په ناوې به سبا وروم گلونه
خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې
سترگې مې ستا په لوري وختې خوگرم نه یمه
دغر څنو سترگې خوځارې دختن لمنې
دوخت قارون مې په گوهر داوبنکو نه مړېږي
ترې ډکوې سحر، غرمه اوماخستن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقیق وورېدل
ورته حیرانې دي له ورایه دیمن لمـــنې
دادهجرت خړې خېمې به تروصاله رسي
آخر به پلنې کړي دګلوپه لمن لمنې
سوي چمن ته به سپرلی درنګینیوراشي
پېغلې ورمې به ډکوي له یاسمن لمـــنې
فضا به بیاشي مسته مسته په نغمو دمینې
بلبل به ډکې کړي په ځالو دچمن لمنې
کاروان بنوته خپرولې دي اینې داوښکو
په کې ځارې آشنایه ستا دخوږ دیدن لمنې

۲۵/ ۲/ ۱۳۶۷ تنې

ساقي ته

ساقي راشه سور اور مې په توبې ولګوه
مخموریمه منګولې په پیالې ولګوه
په سپین سبا وروغزوه لا س دپلو شو
دژوند تیاره ماښام کې لمې ډیوې ولګوه
مجنونه ! که لیلا غوارې را ځه ،راځه، راځه
دخوږزړګي په دښته کې خېمې ولګوه
ګرېوان دې راته څیرې کړه.خویوسه داډالی
دچاګمنام مزار باندې جنډې ولګوه
مضراب دخوږې مینې شه زړګیه دکاروان
په چوپو ربا بونو کې نغمې ولګوه

۱۳٦۷/۳

تاته راغلم

تلوسه مې يوړه دوه شوه تاته راغلم
مړه دصبرمې ډېوه شوه تاته راغلم
تتيدل مې زده داوښکو ستورو نه وو
شپه دکال غونډې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مسغل و
زمامينه پښتنه شوه تاته راغلم
دزړګي په خم کې څاڅکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پياله شوه تاته راغلم
ماساتله پته مينه پته نه شوه
دخوشبوغونډې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګواښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغلم
دهجران غشي يې نورزغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
يوکاروان دارمانو مې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

۶۷/٤/۱۵

غزل

ساقی سوې لوې زړه ته لړارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وې بل جام را

ستا دزلفوپیچ وخم کې بــه څو ګیریم
یو رنګین غونډې سحرد دې ماښام را

وخته ډېرې دې د زهرو پیالې راکړې
څه خوسرې میکونې شونډې دګلـفام را

چې مې زړه بنکې وکړې تېرپــرېږدې
ډک دمینې په دې مړو سترګو سـلام را

شاعران مې چې الهام له نغمو واخـلې
دشاعر حسن ښښتنه څه الـــــهام را

څوبه ستړی لالهانده کاروان ګرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

۱۳٦۷/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزادي ښکلوم

گلونه سوي دي اغزي ښکلوم
خزان ځپلي پسرلي ښکلوم
اوښکې کرم چې په کې شنه شي گلان
دخاوروړلاندې بوزغلي ښکلوم
دیارکوڅه کې لېوني مې بولي
خاندمه کاڼي په تندي ښکلوم
چې له ژړا نه مې نغمې کړي جوړې
ناسورزخمونه دزړگي ښکلوم
حسنه ! له عشق نه مې گیله مه کوه
چې ببرسري لېوني ښکلوم
زه دساقي دمیو نه یم عادت
دافغاني گودرمنگي ښکلوم
خوب غرځني شورانه وتښتیدو
دچاپېریال آه وزگېروي ښکلوم
نادان کاروان به یې غزل گڼي خو
دزړه په وینو آزادي ښکلوم

٤/١٣٦٧تني دنريزي کلي

یوه مسته ترانه

دانن څه مست اومخموریم ، چې له ځانه ګران ته راغلم
له اغــــیارونه بې بــاکه ، په ډګر جــانان ته راغــلم
که هرڅویم اوښکه اوښکه ، نوره هیلوراســره دی
یوامېل یمه جوړېږم ، په ګډا ګرېوان ته راغلم
دیوسف(ع) خوشبو کمیس یم ، روند یعقوب(ع) بینا کومه
دقاصد په لاس کې خاندم ، ښایسته کنعان ته راغلم
هغه ښکلی ،ښکلی ، ښکلی ، چې یې بدنظر ، ونه خوري
وې ! چې مایې سپېلنی کړه ، چې دې سوې ځان ته راغلم
چې په وچ ساحل ګلونه ، ددیدن راو تو کیږي
دارام دریاب له غېږې ، په څپوطوفان ته راغلم
دسحردلرشغله یم ، په جګ غره راو اوښتمــه
رقیبانو ته سورا ورشوم ،چې ستاسره پېژوان ته راغلم
یوناسورغوندې پرهروم ، دزړګي په تل کې پروت وم
یوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغــلم

۱۳/ ۱۲/ ۶/ ۱۳۶۷ تنې دنرېزې کلی

گله درځم

دژوند په ښاخ کې دزړه گل يمه شوکوې مې ولې
بيا به ارمان کوې دشنه پسرلي گل خونه يم

زمانې ښکلوته مې دودکړه سپيلنی خودې کړم
ايله چې سترگې توروې په ما کجل خونه يم

زړه مې پښتون دی چې پېلتون ته مېلمستيا ورکوي
رقيبه پوی دې په جفا يمه پاگل خونه يم

دتکيه ستنه شه بدنه دېتيم دکورگي
ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه يم

خيردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
گله درځم هغه کاروان يمه بدل خونه يم

۱۳۶۷/۷/۹

گله وخانده

زه دې اوښکې اوښکې توی لکه شبنم شم
گله وخانده چې ستا سره همدم شم
ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
آزادسریمه په خدای که ورته خم شم
پښتانه مېلمه نظرته مې موسکي شه
هسې نه چې رقیبانوته دې کم شم
یوزړگی یم ډك دزړونو له فریاده
درباب غوندې چې سرپه زیروبم شم
ښکلیه دادې څه انصاف دی ته وخدای چې
زه چې ستا جفا، جفا بوله گرم شم
لبونی مې دشیرینې په سربولي
دفرهاد غوندې چې غرونو ته اړم شم
اوس که وینې یم خوشین به له خندا شم
زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
یوغزل یم خو باور مې دی کاروانه
چې به سوولوو زړونوته مرهم شم

۱۳۶۷/۱۰/۲۷

دوطن مينه

زخم دزړگي مې له مرهمـــه ځي
اوښکې مې په تا پســـې صنمـه ځي
بيا دهجرتو نو قافلې راغـــلې
خدای(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي
يا الله چې حال به يې دروح څه وي ؟
څوک چې له مونس اوله همد مه ځي
بل يې په جنت اور دوزخونو کړ
داچې له گا ونډه اوله چمه ځي
دوديې دباروتو تاوله زړه نه شو
رنګ دسروګلونو له شبنمه ځي
مينه دوطن مې لکه سيوری شوه
هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي
داخومې کاروانه دزړه وينې دي
څوک وايي چې رنګ مې له قلمه ځي

١٣٦٧/٩/٣/٤

زمی ۱۳٦۷ «دهغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنګ قصاب » دسالنګ په لاره کې نږدې شپږسوه افغانان واره ، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي لوکوروونه یې وران کړل.

په کابل څه تېرېږي ؟
په سالنګ څه تېرېږي ؟

زمهریرمېشت ودکابل په جنت
تالاوالاوهغه زېب اوزینت
چې له ښکلانه یې کیسې وې ډکې
دکابل جان له ښکلا
ډېرې سینې وې ډکې
نن په هغه جنت کې
تنکي تنکي ماشومان
لکه تنکي گلونه
سخته یخنی کې رپیدل رژیدل
اودتورسروله ببروسرو
دمرګ په سختو اویاغي سیلیو
دژوند تېکري لاندې ترپېدوپرپوتل

دوړو تړو چیغې پورته وې خو چا اوریدې ؟
دحاکمانو لاس کې
دزړو میوشنې پیالې کړ نګیدې
ډک ډک خمونه تشیدل ، تشیدل
دوریت کباب په سینه
تېره سیخونه پورې هورې وتل
هیڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
په دې نشوکې دماتم غږونه چا اوریدل ؟
چې دګناه په لاس کې تشې شوې دمیو پیالې
دمزه دارکباب قحطي راغله
دپولادې شویلو نسونه تش شول
افغاني وینوته له تړو سرو بمونو څنې
دمیګ جازونو وزرونه تش شول
دمستومستو حاکمانو په خوله
نارې سورې شوې چې موږډېروږي یو
جوړې لبنکرې شولې ګډې وډې
دسالنګ لاره شوه په شویلو ډکه
دهریو توپ له میل نه غم وریده
پاس له اسمانه جهنم وریده
په واورو پټ سالنګ په اورکې پټ شو
ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بیا دشین سترگو سترګې سرې شوې دافغان په وینو
هغه په سوله مـین (.....!) لامبې دانسان په وینو
هغه له وچوسره تاندې سېځي
دژوند تنکۍ تنکۍ غوټۍ هم لکه سپاندې سېځي
دسپینو واورو په ټکري پټ یخ نیولی سالنګ
دسرو دېوانو دباروتو په اورلولپه شو
آه ... دبې قدرو په لاس
په سپینو واوروکې ټوټې ټوټې زړګي پراته وو
لکه دښکلي بدخشان ځلند غمي پراته وو
دژوند ګلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول
دغریبانو افغانانو خړدخاورو کورګي
اوس ورنه ړنګې کنډوالې جوړې شوې
اوس په دې لارځي ددېوانو لښکر
چې تاریخي ماته یې وخوړله پښې وکاږي
په شا راګوري نه ارم پرېږدي
په حریص زړه باندې لوی غم پرېږدي

ژړی ۱۳۶۷

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
راباندې ښنل نوي غزل جامونه
لکه چې ښه مخمورنوش کړې وي څه شل جامونه
ګلونه هسې هم ګلونه وو ګلونه پرېږدئ
سپېره اغزي هم راته ګل ګل کیدل
الماس دپرخې يې په څوکو ځليدل ځليدل
باغ کې دزړه مې دغزلوتورې
لکه صفا رنګين ښکې مرغان
په نغموسرو والوتل الوتل
اودمسروپه غزيدلوڅانګو
يويو راتلو او کېناستل کېناستل
په دې فردوس کې مې لاځو ګامه اخېستي نه وو
لاسترې روح مې ارام کړی نه و
چې يوې غمجنې سوې لوې کړيکې
رانه رنګينې نشې يوړې يوړې وبورنيدم

داحساس لاس مې لکه پاڼه غوندې ورپیده
دغزل جام مې په عدم کې شو توی
او په دې کړیکه
دقافیو رنګین بڼکي مرغان والوتل
دمسرو څانګې خچې پچې شوې څه پاتې نه شول
دزړه نقشه مې شوه یودم بدله
هغه ګلشن په کربلاشوبدل
هغه خیالونه خندیدلي شول ټول ویڼې ویڼې
زما احساس شو پرهرژلی داسې
لکه حسین وي په سینه خوړلي
دیزید یانو غشي
*نورنوڅه وو خو اثروو
ددې سوې لوې کړیکې
چې مې زړه شوې چوونه
ژوبل ژوبل لیکي لیکې
زماښکلی کلی پروت و
داوچتو غرونو غېږکې
درمندوکې یې څوانان وو راټول شوي
لکه هېرچې شي یتیم نه
ټول زاړه زاړه غمونه
داسې دوی په خندا سرور

ددې کلي په لمن کې
بس په ښنگ دهدیرې کې
چې جنډې دشهیدانو
رپیدې لکه کوترې
غزیدلی یوه لاروه
تکه سپینه لکه تکه سپینه لېچه
دهجرت دقافلوې ووښکل کړي
په زرواره قدمونه
خولا هغسې پرته وه
ښکلول یې قدمونه
دمـینو دمهجورو
دپښې یېلو
دسرتېرودسرتورو
ددې لارې په سم منځ کې
یوزلمی پښنه په رکاب و
سره اورسوی و ، کباب و
کورېې رنگ په اضطراب و
دهجرت له قافلې و، لرې پاتې
په زړگې یې گرځیدلې
دخپل کلي گوډې ماتې
سترگې سرې لکه ډیوې یې

هدیرې ته واړولې
سرېې پورته کړجنډوته
بیایې تیټ په احترام کړ
څه دعایې وویله
یو ناڅاپه یې په غوږشو
دخنداووآوازونه
پټ یې وویل په زړه کې
خدایه شکرچې خندا هم لاژوندۍ ده
سترګې برنډې برنډې پاتې
په ځوانانو کې ګنډلې
زړه یې خپل کلي ته لاړو
په کوڅو په کنډوالوکې
په پراخو درمندوکې
په پټیوپه باغوکې
لېونی لېونی ګرځي
کله شین شي له خندانه
له ژوندي یارسره کېني
یو ناڅاپه بیا غمجن شي
له زخمي یارسره کېني
کله وژاړي په کړیکو
دشهید جانان په قبر

ډیوې بلې کړې داوښکو
اوکتاریې په مزار کړي
زړه یې ډېر وګرځیدلو
دخپل کلي په ګودرو
لکه تږی مرغه بیا بېرته راستون شو
مالیده چې دتېر پنجرې ته لاړو
مخاطب مې شو دکلي هریو ځوان ته
او په کړیکو کې یې ووې
" عالمه یو تریل جاربږیء
مادمجلس یاران لیدل چې خاورې شونه "
چو یې وویل اواس یې
دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نوموړی آزادشعرپه دوآهنګونوکې راغلی دی .
۳/ ٤/ ۱۳٦۷ تنې دتریزې کلی

خزان ته !

وخانده اوښخانده خزانه راته وخانده
ستا له ژوبل ژوبل پاڼې پاڼې گل نه زار شمه
ستا په تښتېدلي رنگ مـين یمه
ای ژیړه خزانه راته وخانده
ای د رنځورانو ترجمانه راته وخانده
ستا دولی ژیړې نری پاڼې چې رپ ،رپ کوي
ماته دجونگړو رپېدونکي ډيوې يادې شي
جوړ مې له احساس نه شي یاغي پتنگ
ساه واخلي ژوندی شي په څرخونو شي
واچوي اتڼ د پلو شو د سره گنبد لاندې
لولپه شي وسوځي لوخړه شي
پټ د رڼو اوښکو په مزار کې شي
شمع رپوي پرې دلېو جنډه
زه یې دمزار په سر
ستا د پاڼې پاڼې گل په ځبر شعرونه وشیندم
اې خوږه خزانه راته وخانده
وخانده اووخانده
زار دې دیتیم غوندې ځبرې نه شم
زار دې له سپیر وياغي بادونو شم

نه دي د چنار زريني پاڼې دا
پورته په آسمان کې چې ګڼا کوي
دغه دطلاووزرين توري دي
ښکل يې کړه په شونډو داسمان پاڼه
ولیکل شعرونه لیوني شاعر
اې دلیونو ځیري ګرېوانه راته وخانده
وخانده اووخانده خزانه راته وخانده
ته خو يو فردوس يې خو په غېږ د دوزخونوکې
ژېړ زيبښلی ګل يې دا غزوپه خنجرونوکې
ته خود شاعر د ډك زړګي فريادي كړيكه يې
اوښكه يې سلګۍ يې دخندلي زخم څړيكه يې
ای دیوه ترخه ژوندون داستانه راته وخانده
وخانده او وخانده خزانه راته وخانده

۱۳٦۵ /۷ /۲٦ تنې

ساقي نه

ساقي دکه پيمانه را واړوه
غرقې سترګې مستانه راواړوه
په رباب دزړه مې ښخې کړه منګولې
په کې سوې ترانه راواړوه
ميخانه کې کوثري اثرپيدا کړه
په شرابو زمانه راواړوه
زه ملنګ ستا ددیدن یمه راغلی
دسروشونډو شکرانه راواړوه
پيغلې حورې دجنت ، اوښکوکې لامبي
داتسپې دانه دانه راواړوه
چې په روح مې دموسکا جلوې خورې شي
مخ دې څه په بهانه را واړوه
چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانه
يوغزل عاشقانه راواړوه

۱۲/ ۹/ ۱۳٦۸ تني دنرېزې کلى

ژورکوهی

لکه دسروتنکو ګلونو په وړوکې باغچه
لــه پـــاسه بـــم راشــــي
اوپه کې وکيني په خپلو اوسپنيزوپنجو
يو ډېرتياره اويوژورکوهی
په دې ژورکوهي کې
هغه تنکي هغه پې مخې ګلان
چې دمـين بلبل خوږو نغموته
لاډسپړلي نسيم په نازناز نخولي نه وي
هغه تنکي هغه موسکي ګلونه
دلومړنۍ تنکۍ موسکا په غېږکې
دخپل ځيګرپه وينو ولمبيږي
مرګ يې دژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي
اودمين بلبل په ستوني نيمه خواشي پاتې
دخپلې تاندې تنکۍ مينې نيم بسمله نغمه
داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په ګوزار
له تکو تورو وينو ډک يو ډېر ژور کوهی
په کې غرق شوي ارمانونه اميدونه زما

په کې چاودلې حبابونه دي دژوبلو هیلو
دښو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هرسلواغه کې راځي
دښکلي یاردیدن ته
دناکرارو تلوسودپرهرونووینې
که هرڅو چیغې اونارې ووهم
زمادا ډک زړګوتی
نه نه دغم دغه ژور کوهی تشیږي کله
په درد مین شم خیال مې وکړي د پرواز وزرې
یتیم فریاد ترعرشه ورسوم
یولیونی شاعرشم
اودا ژور کوهی تشبیه کړمه زه
درنګ له ډکې مشوانۍ سره
دشعر قلم ترې ډکوم خوازه شعرونه لیکم
ګوندې دچا په زخمي زړه ونوباندې
لکه دزخم پټۍ ولګیږي

۱۹/۱۲/۶۸ دتنهیو دتریږي کلی

مه ګوره

زړو نو ته هم ګوره اشناتش مخونه مه ګوره
هسې نه خطا شې کاغذي ګلونه مه ګوره

ښکليه که دمينې او الفت سره دې مينه وي
مينه ښکلوه خوتش اوډك جبونه مه ګوره

داځنګه خمار دی چې په سرجا مونه واړوې ؟
کوم ساقي ويل دوينو ډك جامونه مه ګوره ؟

تاکه د خليل عزم پيدا کړو تو ګلزار به شي
ژبې دې را باسي دنمرود اورونه مه ګوره

نه خوپسرلی بې نه خواوښکې ورولی شې
ځه! په وچو سترګو دلاله داغونه مه ګوره

دا «غنچې» «مهجورو» بلبلانوته هجران ګالي
تکه توره زاغه سترمن باغونه مه ګوره

وخته يو يادګاردی دجانان په درکې پاتې دی
اوس مې دشکيدلي ګريوانه تارونه مه ګوره

ته چې د زړګي ډيوه کې وينه بلوی نه شې
مه واځه دعشق د خوږارمان قبرونه مه ګوره

زه دلبونيو له کاروان سره راغلی يم
مست قلم مې ګوره داځيږه لاسونه مه ګوره

تڼي دچور کونډي دځنګل لمن   ۱۳۲۸/۹/۲۷

ترانې

په ترانو چې زمانې جوړوم

يم لېونی چې ترانې جوړوم

مړه شوه په ښکلي کې جذبه دجنون

څله داوښکو زولنې جوړوم ؟

دښو غشي به دې ټيټ شي راته

سترګونه ير ندې پښتنې جوړوم

بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟

له خط اوخال دام اودانې جوړوم

نه شته توبې لش په نامه توبې دي

ساقي ويل چې ميخانې جوړوم

يار مې په خوب کې غم سلګی چې وکړې

داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دی اغیارته یې کړې زهر مولې
افغان زړګي نه پیماني جوړوم
له پښتون عشق سره مې و کړه وفا
څویه دیدن ته بهانې جوړوم
زه مهاجر په کې ستامخ ته ګورم
له سپینو ستورو آئینې جوړوم
ګل مخیه ستا په یاد اوښېږم په کې
داچې اغزو نه کا شانې جوړوم
تا لاوالایې کړې کاروان دسلګو
یارته چې زه ګیلې مانې جوړوم

۱۳٦۸

وينې

کړې يې تمامې دا نګورو دبا غونو وينې
نن دساقي په جام کې وينمه دزړونو وينې
پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونووينې
خونن دې شکل نه کړې دشونډو په سرونووينې
چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو
چارانه لوټ کړې درنګينو غزلونووينې؟
سپرلې خونه يې دسپرلوپه وينو ولمبيدې
قاتله ولې تويوې دسروګلو وينې
دسالار وينې دچنګېزخېمې ته نه رسيدې
اوس تويوي دلالها نده کاروانـــونو وينې
چې دکباب مزه يې ګډه شې په کيف دميو
په سرو لمبو کې پخوي دځيګـــرونو وينې
راشه جهان راپسې پس له مـــرګه مه لټوه
هغه دی قی مې کړې ويشتليو فريادونو وينې

ځه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال

شوې مې خورې ورې په ډېرو وطنونو وینې

دوصال ناوې راشه خال که په تندي لګــوې

هسې نه وچې شي زما دهجرتونو وینـــې

په خدای وېر برېم هسې نه چې زړه مې ټق وچوي

سل اوزر ځاځکي نه دې ځې په ملیونونو وینې

خود به کاروان دمرثیو او دویرونو شمه

پولادې غشي تویوي دارمانونو وینې

۱۳۶۸میران شاه

اسویلی

دا گناه مې وه چې تاته سپېلنی شوم
اوس مې ښه په کاڼوولو لېونی شوم
غرځنۍ غوندې په کومه رانه لاړې
بېر سری په غروګرځم غرځنی شوم
چې پېرزو دې یاره ولې په مانه دی؟
ستا دیدن ته سترګې سترګې اوزړګی شوم
کوه ناز خوبیا به ډیرګلونه راوړې
پس له مرګه چپر ته زه که راژوندی شوم
راشه مه وېربېږه ګل مې داوربل کړه
دا خوهسې رقیبانوته اغزی شوم
وینم خوب وایم چې زیری مې دربانـدې
په سینه به دې زنګېرمه څونړی شوم
دځیګر کباب مې وخوره دیار غمه
زه په مینه کې سخي او مېړنی شوم
هغه ورځ به دجنت وي چې ته وایې
خانده خانده ستاد هیلو پسرلی شوم
چې یې خوله غواړمه وایي لرې لرې
دشیدودسر پیروی یم تـــنکی شوم
عاشقان به مې غزل دکاروان بولي
زه له زړه نه راوتلی اسوېلی شوم

١٣٦٨

پسرلی راځي

چې ډیوه مخې بهار موسکی راځي
دمابښامونو مخ رونی راځي

دزړه کودي کې مې ساتلې ورته
په تور پېکي به یې بېرې راځي

راځي فردوس نه دښکلاپرښتې
په خوږ وطن مې پسرلی راځي

روغو دمینې احترام بې وکړۍ
دجانان درته لېونی راځي

مهجوربلبل به تنده خود ماتوي
دګل په لاس کې کندولی راځي

یرون چې مات و دجفا په کاڼو
په غنچو پټ هغه تندی راځي

له پاسه غړراځي چې سرنه شي وړی
دابشیا زړه ته چې پړدی راځي

د آزادي پېغلې به ټالوې هم شي
په سریې نن نسبا ټکری را ځي

له ګل غوټو نه به مچکې واخلم
خیر دی که پوندو کې اغزی راځي

ښکلیه که اوس مې وینې کړې عفوه غواړم
بیا به نه درد اونه زګېروی راځي
کړوېي راوینې دا میدونو کاروان
دزړه جرس کې مې شرنګی راځي

۱۳۶۸ تلي دتریزي ټلې

غوښتنه

ځومره دې له خدایه په باربار غواړم
څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
«ستر ارمان لرم چې آواره گرځم»
خلکو دجنت غونډې دیار غواړم
بیا چې غرځنې گلوکې ورغړي
سوو لوو دښتو کې بهار غواړم
دبر په تنها یې کې بوږنید لي دي
جوړ په هر گودرلنډی بازار غواړم
مرم دچتو ژنیو په اتڼ پسې
چیغې د قربان اویکه زار غواړم
سترگې مې چې ډکې له گوهرو دي
زه خو دینارنه غواړم دیدار غواړم
ورك خواره یاران چې سره بیامومې
پټ په تورو شپو کې سپین سهار غواړم
داغ نه یې مچکې چې بورا واخلي
مسك په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تارکې وپېچې

زړه مې دمحبوب په غاړه هارغواړم

ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟

ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم

داچې دغزل ځیګر مې وینې شو

وینې یې سر خې سما په رخسار غواړم

نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم

اوس ورته دمینې پرستار غواړم

ورك به مې کاروان په ډیرو لاروشي

زه ورته یو لار اویو سالارغـــواړم

١٣٦٨/١٠/١٧

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سباتېرېدم
سوراسویلی شوم چی په سیمه داشناتېرېدم
دژوند صحرا که وه اغزنه خودگل په ارمان
زه دتنها کوپه پښو کې په صحرا تېرېدم
دمحبت کوڅه کې کاڼي په تندي وریدل
خامخا زه به لېونی وم په خندا تېرېدم
عشقه دا څومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقي
دمودو تږی وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم
دیار دسترګو په زیارت کې وې داوښکو ډیوې
زړه مې په نذر کې و اینبی په دعا تېرېدم
زړګي ویل دمیو جام یم خوساقي مې پردی
جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنګاتېرېدم
دلاله زار ځایونه ونیول دوینوڅپو
دا زما دښتې وې که سم په کربلا تېرېدم ؟
چې وریت مې ولید دېونو په لمبو کې پتنګ
شمعې ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم
ستړی کاروان وم خوپه خوله مې داد عاوریده
خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

۱۳۶۸/۵/۱۳ وږی خېسور

داوښکو سپرغی

لړمې درېښ کړه د لمبود لوپټو په لمن
پتنګان تل کوي خوښو نه د ډیووپه لمن
زما دزړه په وینو ښکلی شوې خونخواره اشنا
پخوا دې کله وه سرخي د اننګوپه لمن
په ترې زړه مې کوثري سترګې راوړوه
بس دی داغونه لګومه د تو بوپه لمن
راوړه لېموته دکړو بڼو په څوکو دیدن
پټرې لګیږي تل دماتو کچکولو په لمن
ټوټې ټوټې زړه مې راټول کړه چې یوه غنچه شي
چې درنه پرې نه وزي تړه یې دکمڅو په لمن
دغمازانو په خندا بـه لمبې ولـګوم
سپرغۍ داوښکو بلوم دا سو بڅلو په لمن
بتانو زیری مې دربانډې ابراهیم به راځي
بیا به پراته وی‌ء دړې وړې دکعبو په لمن
لکه شهید چې دګلو تو په څادرکې وي پټ
څوبه غمجن ګوروګلو نه دسپرلو په لمن
حسنه په قدر دې یوازې لېونې پوهیږي
عشق ورښودلی دی سبق د زولنوپه لمن

بیګا مې خوب کې وچې څانګې په ګل پټې لیدې
سبا به سپینې لبچې راوړي دبنګړو په لمن
د آزادۍ لیلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوینو څرګـــــــدې که څرګندشو دنغمو په لمن

پېښور کبابیان ۱۳٦۹

(c) Ketabton.com: The Digital Library

دآزادۍ شمعې ته

دآزادۍ شمعې بلېږه او ځلېږه راته
په تکو سروشونډو موسکۍ شه راته
په هره اوښکه کې خندېږه راته
زه ستا دمينې يوليوال پتنګ يم
زړه مې لوګۍ شه له تا
او آزاد سرمې نذرانه شه ستا دښکلو لمبو
ستا په لمبو مين يم
ستا په رڼا مين يم
که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
نودلمبودسره ګنبد لاندې مې غلی پرېږده
پرېږده آرام وکړم
خوړابدې آرام
راباندې جوړ کړه دسرو اوښکو مزار
او په هر کوټ باندې يې ورپوه
دسرو اوشنولمبو رنګينې جنډې

دزړه کېږدۍ

ماداحساس په دښته
دغزلونو دګلونو خواکې
د زړه کېږدۍ درته خوره وره کړه
ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیه یاره
په تورو څنو کې کتار لګوه
زمادښکلو غزلونو ګلان
چې دشپې ستورې درته وشرمېږي
کله ناکله دکېږدۍ لمن کې مخ راباسه
له تکو تورو اوږدوڅڼونه یلدا جوړوه
دجنتي حورې په څېرتنکي نازونه کوه
دومره خوږه شه راته
لکه په شونډو دیتیم وې غځیدلې موسکا
خو ... یوه خبره زماهم ومنه
دلته به اخلې قدمونه خودمینې په نوم
ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
ددې کېږدۍ مراندې به وشوکوې
خدایږو دځان په خاطرنه وایمه
بیابه دنازخوبونه چېرته کوې؟

۲٤/ ۸/ ۱۳٦۸پېښور،صدربازار

دموسکاساحل ته

لاله په یوه پښه دي ولاړ د دامانوټو په سر
لکه چي پیغلې وي ښې ختلي دماینو نو په سر
گلپاڼو غبرږی سره ورکړې پاچهي شوه دگل
نسیمه والوزه دغوڅو غوڅو زړونو په سر
مین بلبل دهجران غشو په سینه ویشتلی
خوب یې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
دوزخي تندې ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
ساقي سپرلی دی راځه تاوشو دخمونو په سر
زګېر ووکې ځکه نوم دښکلی په واروار یادوم
دعشق سرودېې مالیکلی دزخمونو په سر
داستان دزلفو راته وایي دچوپتیا په ژبو
هغه ګېډۍ ګېډۍ ښېري ددېوالونو په سر
راځۍ، منګو لو کې غنچې غنچې ګلونه ورکړو
هغوی چي کاڼي ورويي دبهارونو په سر
خدایه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
ځپې ځپې شو دسرواوښکو دسیندو نو په سر

پېښور ۱۳۷۰

زړه

مه وله ښیښنه په کــاڼو مه ولــه
دا پاکه کعبه په کاڼو مه ولـــه
تږي پاتې تږي دي زاهـده پــام
ډکه میکده په کــاڼو مه ولـــه
څله یې یزدان تــه په سلګو لیږي
ښکلی پرښته په کاڼو مه ولـــه
جام کې دې دوینو رنګ ګډکړی دی
اې ساقي !توبه په کاڼو مه ولــه
خدای په غزلیزوګوتو جــوړه ده
پوه شه در دانه پـــه کاڼو مه ولـه
پربرده چې د ژوند بوراپرې وناڅي
دا دګل غنچه په کـــاڼو مه ولـه
چیرته بــه کاروان دپتنګانو ځي؟
مړه به شي ډیوه په کــاڼو مه وله

۱۳۷۰ پېښور

غزل

کړې ورې چې په اغزوکې ویالې وبهیدې
د گل تصویر پسې رنې ائینې وبهیدې
سرخې دې مسته اننگو کې شوه چې اوروانخلم
زماله زړه نه دسکروټو چینې وبهیدې
ساقي راځه چې له خمار نه مې زاره وچاوده
ژوندمې درجار که دې سخې میخانې وبهیدې
شپه به په نن سبا کې ښکلې سبا وزبروې
لکه شیدې دشپې له تیو سپیدې وبهیدې
دپتنگانو دکاروان تنده یې ماته کړله
دموم لښتیو کې چې پیغلې لمبې وبهیدې

پیښور ۱۳۷۰

زما د روح د منارې په څوکه

سهرې وږمې چې په لمدو او عطر جنو ګوتو
د ګل غوټیو ډ ډې وتخنوي
له پاڼو پاڼو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
چې وچې غوړ کې په یو تاند پیغلتوب وغزیږي
او د مېین بلبل له مستې شرابي نغمې نه
حمل واخلي
چې ګل کاسې په سر ماشوم ګلونه وزیږوي
دوچو وچو خزانونو په اغزنو زړونو
ارغواني اورونه ولګوي
چې وچ زاهد وچو توبو ته بهانې لټوي
دتاك په رګ رګ کې دمیو خزانې لټوي
چې داسمان په شنه دریاب کې لامبوزنه سپوږمۍ
لکه اروا دیوې شهیدې پیغلې
په نوراني منګولو
دشنه داوني له شنې څولۍ نه ښکلې سپین ګلونه

درسولانو دایمان غوندې مهین ګلونه
د چامـینو دوعدې په بوږ نېدونکې څمکه

وورږي

چې دسپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ویلې شوی سېلاب وبهوي
او دتیارو دفرعونانو طلسمونه یوسي
زما دروح دمنارې په څوکه
زما غزل دسپېلنیو په څېرو سوځوی
چې دښکلادقاتلانو په بدرنګو سترګو
مهرونه ولګوي

۱۳۷۰زمی

نریزې تنې

دوړموېدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه مـــا مه شوکـوه
زماله تاندو گل غوټو نه موسکامه شوکوه
اغزیه پرېږده له غنچونه چې مچکې واخلي
تنکي پاسته مـــاسته وزردبورامه شوکـــوه
ته خبرنه یې ؟ سترمن سحراوده دی په کې
په پـــولادي پنجودزلـــفویلدا مـه شوکـــوه
دڅکو سترګوزیارتونـه دې لـــیدلي کـــنه ؟
دچا سپېړوشونډوکې پټه دعـــامه شوکـــوه
دغو[illegible]زنې په شنه خال یې چړې مه لګوه
دښکلاتوب له پاچهۍ نه پاچـامه شوکـــوه
هجرانه پرېږده چې دیارکلي ته ورســـبړي
له مـــینانونــه دمـــینې سودا مه شوکـــوه
دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوټۍ ووهـــې
دغریبانو له اوږدو شپورنـــا مه شوکـــوه
چې بدرگه یې دوړموځې له کاروانـــه سره
دغزلونوڅانـــگه گل بنـــه ده دامه شوکوه

پېښور ۱۳۶۹/۱۱/٤

پېغله شوګیره

چې دخمارپه کاهو زړه لکه ښیښنه ماتیږي
مابسم الله په ښنلو کړې ده توبه ماتیږي

شوګیره پېغله شوه ارمان ته ځي په سره ډولۍکې
وینې یې قی کړې دمشرق په غنډوشپه ماتیږي

بیاراته ولي دغزل غزال دنازپـــه غشـو
کړه وړه په کرشمو لکه لـینده مـــاتیږي

دعشق ساحل غبرګې نیولې نه وي بیا ودانګي
ښکلې دسیندمسته څپه ده په ستنه ماتیږي

نسیمه ته خودخزان دسیلۍ چم مه کوه
غوړګې دګلوبارپه شادي په بانه ماتیږي

خودبه دخیال په تشولېچویاندې سرلګوم
دلبونۍ پېغلې بنګړي غوندې . وعده ماتیږي

زما په څیرې ګربوانه ستا د پنجوقبضه ده
وا پس مې زړه ته دګوهرو قافله ماتیږي

په سریې واچوۍ ملګرو دغزل پوړنۍ
دسترمنې پښتوخدای مه کړه پرده ماتیږي

ستا د دیدن دتلو سوکاروان په غبرګې نیسه
چې یې تندی ستا ددرشل په دروازه ماتیږي

۱۵/ ۲/ ۹۱ پېښور

د نور چینه

که دمینې یونظردې په ماوشي
وچ زړګی به مې دنوریوه چینه شي
جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
پرپرده پرپرده چې لېمه دې په ماسره شي
خدای خبردی چې دې موړپه دیدن شمه
مګرداچې که مې ټول وجود لېمه شي
داوږدوږ ښوپه شپه کې مخ ډیوه کړه
.هسې نه شوګیر وهلي به ړانده شي
ساقي جام ورته د موسکو شونډو راوړه
محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
دداغونو پسرلی ته مې لړراشه
چې ځیګرمې لاله زارغوندې لمبه شي
دعدم په لوري درومي په موسکا شه
چې دهیلو کاروانونه راستا نه شي

ډیوه مخیه پتنګان دمستې مینې
ښکلوي دې که هرڅو سوې سکاره شي
ښکلیه لږخودساحل غاړې ته راشه
چې جذبات مې لکه سیند څپه څپه شي
خندوي به مې کاروان داوښکو هاله
چې دخورلکه امېل په ګرېوانه شي
مستغني به مې کاروان له بدرګوشي
دجانان دنظرغله دې زما ملـــه شي
۲۴/۳/۱۳۶۹

دهنداروماڼی

هلته په بڼ کې وه ولاړه دهنداروماڼۍ
هغه چې خدای وه جوړه کړې دښکلا په ګوتو
په دې ښکلوکې ښیښه یي ماڼۍ کې
یوه له نوردکه سپوږمۍ اوسیده
یوه رنګینه دیناګۍ اوسیده
کله به ی هارد سپینو ستورو په ګریوان زنګیده
کله به ی ټال د سروغوټیو په ګلستان زنګیده
په دې ماڼۍ کې دنغمو مرغانو ځالې وکړې
له دې ښکلوکې ښیښه یي ماڼۍ نه
د پسرلي ورموځولۍ ځولۍ عطرونه یوړل
له دې ماڼۍ نه چا مینو له دیدنه لیریز
پترې وهلې کچکولونو یوړل
خودا ماڼۍ دغه رنګینه ماڼۍ
چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینې په نوم
په غزلیزو ګوتو
چاد کینې په کاڼو وو یشته ذرې ذرې شوه
په دې ماڼۍ کې اوسیدونکې سپوږمۍ
تندرونوونیوه تیاره شوه
د پلوشو وینه یې وڅخیده مړه ډیوه شوه

۷/ ۸/ ۳/ ۱۹۹۱ پیښور

رنګين سفر

موږ له تنهاکو زړونو
پښتوته پنې جوړې کړې
دژوند سپېره دښته کې منډې وهو
بډدو قدمونه دلحظو په اغزو
اوموږ په ښکلو مـين
ښکلي په ګلو مـين
په پسرليو مـين
دپسرليو مـينانو ته ګلونه راوړو
* * *

موږ درنګين سفررنګين ملګري
دپسرليو مـينانو ته ګلونو پسې
داوږده خوب اودچوپتيا کلي ته ورسيدو
زموږ په کلي پرښتې رېوي
سپينې اوښنې وزرې
موږ درنګينو پسرلو ښکالوته
غلي غوږونه اېښي

۲۵/ ۴/ ۱۹۹۱پېښور

دنظرکډې

لکه دغره له بانډو کډې بارشي
تشې جونګړې يې تنها شي پاتې
داسې زما دسترګو
جونګړې تشې پاتې
ستا دنظر مغه د دوو شپومهاجرې کډې
خدای خبر چېرته لاړې؟
زما دستر ګو دجونګړو دړې خلاصې پاتې
چوپه چپتيا ده تنهايي ده په کې
ستا انتظار ګرځي راګرځي په کې
د هربانه په څوکه
ډيوه داوښکو په سلګو سلګو ده
زما ژوندون خوبې تا
تياره ماښام دی لا اوږدېږي سبا کېږي کله ؟

په دې تيارو به سحر کله راځي ؟
ستا دنظر کډې به کله راځي ؟
ستا د وصال سحر به کله راځي ؟
منم چې ستا د نظر کډې خو ، به
ډېرې شيبې په رنگينو واړوي
ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
ډيرې ليندۍ به ورته گډې شي په زيراوپه بم
خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو گلان
په يوبهار کې هم موندلی نه شي
هغه زما د نغمو سوزاوگداز
له مطربانو اوربډلای نه شي
نو دنظر کډې دې زر راوله
زه به دستر گوپه جونگړوکې بيا
د ښکلواوښکو گلان وورروم
ته دنظرد ډيو و
يولوی کاروان راوله

۲۴/ ٤/ ۱۳٦۵ تنې د چور کونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مينې

څومره درځي خوآه چې ښېښې دګل تناکې دي
وسوې دخزان په اور جامې دګل تناکې دي
په زخمي بلبله دوصال سندرې وبوله
ماتې کړه پنجرې بکرې ورمې دګل تناکې دي
يټ په کې دحسن آيتونه ژړيدلي دي
ښکل يې کړه په ورو ورو سيپارې دګل تناکې دي
بل کړه داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تيلي
سخ دتوروشپو دی چې ډيوې دګل تناکې دي
جوړ په کې غوينځ د پولادي آسونو څله دی؟
نه ويني ؟ ړانده دي؟ چې کو ځې دګل تناکې دي
زړه کې مې کاروانه د تناکو ښېمې ټك وهـه
مينې مهاجرې دي ښېمې د ګل تـناکې دي

۱۳۷۰/۸/۲

سپین کچکول

مړدي کړم ساقي په تشو تـشو بهانــو
اوس مې په کفن کې پټوه دپیــمانــو
ګورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
تنده خلاصومـه دخمـارلــه زولـنو
جارله تخیل لکه مـاشوم مې نـازوي
سریې زما ایښې داشـــنا پــه ځنګنو
راشه سپین کچکول له شنې کړکۍ رازنګوي
مااوتابه وړي لـــکه دستــورو ددانـــو
وخت یې ویرکې واغوندي دغم تورې جامې
بس چې افسانه شي د ډیوو د پــروانــو
جارشمه له ښکلي چې شوښکلی عزرائیل
اخلي رانه وروورو سترې روح په ترانــو

۲۸/ ۱۰/ ۱۳۷۰خیبرپلازا پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینې سندرې

شرنګا جارې ده اولا چوپه نه ده
دلېونیو په باغې مړوندو
دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
شنه بنګړي شرنګ نه کوي
په سپینو لېچوکې دي غلي ملي
لکه کوچنې ماشومان
په زړه کې پټ دشرنګېدوالف ، بې ، تې یادوي
یالکه شنه توتیان په ښکلو څانګو
ناست دي پستې پستې نغمې یادوي
خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
زموږپنجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
لکه اروا دخوارلسم دسپوږمۍ
داښایسته ښاپېرۍ
تومبې ګلونه ددې تورو زولنو په کړۍ

لکه دخدای له خلیفه سره دعشق شاعره
دزولنو په پولادي ذهن کې
سپینې سندرې کري
له مسته شرنګه یه کړی‌کړی‌شي
دلېونیو دمړوند زولنې
په سپینو لېچوکې به شنه بنګړي ټوټونه وکړي
لکه توتیان په ځانګو
شرنګا به بیاجاري شي
دشنوبنګړیو شرنګا

۱۳۷۰/۱۱/۲

دپرخو تنې

تنې د پرخو دغوټۍ تیـونه وتـــخنول
پستوورېمولکه ماشوم گلــونه وتخنــول
چېرته مـېن شو په شیرینه ښایسته پسرلی
په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه وتخنول
خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
دالوت مینې دبلبل وزرونـــــــه وتخنول
بیا به دخیال دښاپېرۍ په زنه ږدي خالونه
بیاسرببرو لېونو زخمونه وتخنول
ساقي دچاپه توبه وارپه وارگولۍ ورروي ؟
دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه وتخنول
زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
دچندنې رباب مطرب تارونـــه وتخنـــول
ستا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې ورروي ؟
چې دهوس چینجـــو دمړوزړونه وتخنول
دتورو وربځو په ژړا پورې یې وخـــندول
لمرپه نوکارو دبوډۍ تـــالـــونه وتخنــول

حوت ۱۳۷۰ پېښور

زبږه وینه

دزړه په سرمې دي خوړلي دهجران تبرګي
په سرومې سره کړل دوصال دتصوراننګي
دروح په پاڼه مې په زبږه مهاجره وینه
په لبونۍ اوپه شاعره وینه
دعشق په پاکو تورو ولیکله
دخپل جانان دابدیت سندره
دخدای سپېڅلي خلیفه ته دالفت سندره
لامې په زړه کې زبږه وینه پاتې
لکه دزبږوزعفرانو په څېر
چامې دزړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
له شګرانو نه یې جېبونه ډک ګړل
ساده مېنو ته په غوړه اودرنه شکرانه
زما دزړه په زعفرانو تاویزونه لیکي

۲۷/۲/۱۹۹۲ پېښور/خیبریلازا

ټلوسه

زموږه مینه دجنون سرحد ته ورسیده

اوزموږژړونه دکبانو غونډې

په وچه ژوندنه شي کړای

موږدانګارپه سریوخوب لیدلی

اوموږ دار په سریو خوب لیدلی

څه شو یوسف څه شو ؟؟

ها ښکلوورونو څورولی یوسف

هغه په ځاکې غورځیدلی یوسف

هغه زموږه دخوبونو پاچا

غواړو دښکلو خوبو غوټې ورته وړاندې کېږدو

اونظرماتي ته یې زړو نه لکه سپاندې کېږدو

چې دتعبیراود مانا په ګوتو

کړي راته خلاصې دخوبونو غوټې

زموږدسوولوو زړو نو غوټې

زموږمینه دجنون سرحدته ورسیده

اوزموږژونه.د.کبانو غونډې

په وچه ژوند نه شي کړای

دلبونو خوبوجانان غواړو

دمینې ورکې قافلې ته یو ښاروان غواړو

زموږپه زړوکې نه ځا یږي ددیدن تلوسه
داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
لکه دمستې زلیخا په شانې
ړدې دمستۍاود خمار ګامونه
دیوېې باکه پېغلوټ په درشل
اودازموږدتلوسو زلیخا هره شیبه
ښکلي یوسف ته دوې ملالې سترګې
دسوال ځولۍغوړوي
خوهغه ښکلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
لکه ښکاري نه ترهیدلی غرځه منډې اخلي
اودحسینو ا داګانوپه زور
ورته اووه بندې کوټې خلاصیږي
دزلیخا پنجوته
تش دیوسف دکمیس
څیرې لمنه ورځې
اودحسین یوسف دڅیرې لمن
په هرپوتار کې غځیدلي بربښې
دتلوسو داوښکو
دتلوسو دوینو
یو څو رنګین تارونه

۲۲/۲/۱۹۹۱پېښور، بوروو

دګل پاڼو پټۍ

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سرپه یوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وینو دارې
د یوې د یوې شوې ستا دیون دلارې
ته بې پروا تېریدې
زما په خوادې یوه موسکۍ کتنه هم ونه کړه
خوزه په تایم مین
هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مینې توهین
توبه توبه کله کیدای شي د مینو په دین
ما د د ردونو په نیلې ستا بدرګه کوله
دتنهایۍ په لویه دښته کې مې
یوازې پرې نه ښودې
اوما د ژوبلو احساساتو په تنکیوګوتو
ستا په دې کلک اوډبرین زړګي کې
دخوږې مینې تخم وکرلو
ستا په څېره کې انقلاب راولم
تاته یومست پسرلنی غوندې شباب راولم
چې داغزیو لښته وسوځوې
اود تیارو داوږدو څهو لاندې
دسپین سبا لېچې راوغزوې
په ژوبل زړه مې دګلپاڼو پټۍ ولګوې

۹/ ۱۰/ ۳/ ۱۹۹۱پېښور

اختر په کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورك دلبرپه کیسه نه پوهیږي
رانه خندا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
په پېغلو سترګوکې دمینې کرشمې لټوي
دنړیدلې وچ ګودر په کیسه نه پوهیږي
غواړي چې مست شي په شرابو باندې ولمبیږي
خولیونی دمات ساغرپه کیسه نه پوهیږي
ملګرو خود به اوس داوښکو ډیوې بلې ساتو
دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
چامې په خوله باندې مهرونه دسکوت وهلي
یارمې پاګل شودنظرپه کیسه نه پوهیږي
چې مې کچکول کړې ورته سترګې موسکې ولې نه شو
ښکلی مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
کاروانه څو به ګیله من ګرځې لرداخوراوره
بې قدرۀ وخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

۱۳۶۹/٤ داخترشپې ورځې، تنې، دچورکوندي ځنګل لمن

ژوندي ګلونه

سترګې دې پرېبږده چې شیندي ګلونه
ډېرمې یادېږي داژوندي ګلونه
ستا دکړو بڼو په شپول کې راګیر
لکه اغــزیو کې قیدي ګلونه
زه دجانان ددر په کاڼو مـین
پرپرديء چې ښکـل کړم په تندي ګلونه
په تورو څڼو کې یې ډېــرلګـــوه
شــــته مې دزړه په مات کودي ګلونه
نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
سبــابـــــه راوړې د ریدي ګـلونه
ډېرې وعدې دې پـــه بـانه وخوړې
په کـــار مې نه دي دار دي ګلـــونـه
کاروانه زه ورته حیران پاتې یم
چې دادچا دغزل دي ګلـــونه

۱۳۶۹/۳/۲۵

داشنا هینه

سحرمابنام يې په سوالونو غواړم
ښکلي اشنا په زيار تونو غواړم
لکه شبنم يې منت بارشومـــه زه
گل نه مچکې په لعلونو غـــواړم
ستا په درشل کې خوتش بدليدل شي
خيرد ديدن په کچکولونو غواړم
بهاريه څه کړمه بې تانه صــــنم
زه خو رونق دبهـــارونو غـــواړم
مـين زړگي مې وچ كودي نيـــولی
بيادې په ډکو گودرونو غـــــواړم
په ورځ مې هېرنه يې باور دې و شه
په نيمه شپه دې په نفلـونو غواړم
چې په کې ستـامينه ونه سوځېږي
مرهم په سوو پـــرهــرونو غـــواړم
راشه چې خولـه په خوله دې وړينمه
څو به دې کيف له تصويرونو غواړم
چې مې څپې په هرغزل کې وکړې
لکه شراب دې په مو جونو غـــواړم
هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
اوس به يې چېرته په ملکونو غواړم
کاروان که ستا مينه ترې وايستـله
زړه يې سوری په خنجرونو غـــواړم

۱۳۶۹/٤/۲۲

اهدا: زموږدکلي یوې بوړې مورته چې دوه زلمي مجاهدزامن یې په یوه ورځ شهیدان شول.

دوه څاڅکي اوښکې

له یوزړګي نه راوتلې دوې ټوټې پرتې دي
جدا له سترګو دوې دسرو اوښکو قطرې پرتې دي

ته واچې دوې دشهیدانو جنازې پرتې دي
په سره کفن کې دڅیکرپه وینو سرې پرتې دي

غوارې چې پورته فریادونه عرش ته ورسوي
دخدای(ج) په درکې په سجدو دوې پرښتې پرتې دي

چې دارمان په اننګوکې یې ډیوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهیلو هدیرې پرتې دي

چیرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلې
چې په ماتم کې یې دسروګلو غنچې پرتې دي

په دې ډیوډېرې لمبې دبېلتا نه شوې تېرې
د پتنګانو په وصال پسې رندې پرتې دي

د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغراندې راته
نورپه کې څه دي دخواره وطن کیسې پرتې دي

د خوشالۍ ټکرې ترې یوړل دهجران سیلیو
دهیلو ناوې دي بربنډې بې پردې پرتې دي

خدای(ج) خبر ولې یې اسمان په زړه ماتم وروي ؟
لکه خېمې دمهاجرمراندې یې پرې پرتې دي

دجهان ترووپرې دعمرتندې ماتې کړلې
په خپله ترې دي خوترو ته چینې پرتې دي

۱۳۶۹/۴/۵

دترو ساغر

دزړه شیشه مې چې په کاڼو ستمګرماتوي
ولې له ترونه دمینې ډك ساغرماتوي ؟
دنظرماتې سپیلنی ښومه دعشق په لمبو
رانه تاویږي دي که یارپه مانظرماتوي
اوس که مهجوره غوټۍ پټه ده دشپوپه ټکرې
مین بلبل سره به سترپه سحرماتوي
ګوری٫ پېزوان یې درمانګرشو د زېښلوزړونو
په ښکلو وړانګوکې زړی دمازدیګرماتوي
راته موسکۍ شه اونغمه رانه دمینې غواړه
چې وچ زړګی مې کله تنده په ګودرماتوي
مینه ژوندۍ ده مینه نه مري په دیدار مینو
دښمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
غبرکې به راوړي دچنډنو جنتې خوشبويې
شینکی طوطې به پنجرې په خپل وزرماتوي
سبا به خامخا کاروان په مات تندې ښکلوي
نن که جانان راته د درپه کاڼو سرماتوی

١٦/٤/١٣٦٩تنې وړۍ خیسوره

دشپو نهنګ

دګل په قبرېې جنډې کړې دبورا وزرې
دزړه فرياد مې کوي عرش ته د دعا وزرې

د يارپه درکې رقيبانودومره وويشتلو
چې له کچکول سره شوې ماتې د ګداوزرې

شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
لړخو خپرې کړه جبرئيله په دنيا وزرې

رڼلی داوښکو د ژوند ون په مارغه ووريده
اوس يې پرواز ته نه جوړيږي دخندا وزرې

خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاوومېره
چې مې ړانده نظرته ورکړي درنړا وزرې

موړيږې په تشو ګوګلوکې زړونه ونښتېځل
ګوندې زموږدېوې هم وکړي دبرېښنا وزرې

دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
سحرچې وغځوي سيندکې دطلاوزرې

۱۹/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

دشهید محبوبا

پرون یې غېږله ګلوډکه وړه دیا رله پـــاره
نن یې ګلونه شوکول خو دمزارله پـــــاره
دورك پتنګ دبیـــالــیدودانتـظارله پاره
ژړانده شمع وه دحشر دسـهار لـه پـــاره
د پرون سروه نــن وهلــه دخزان سیلیو
لکه جنډه په رپیدو وه د یادګارلـــه پاره
لکه بلبله چې په غشویې سیـــنه ولـګي
ژبه یې نه شوه جوړولی دچغـارله پـــاره
د ناو ې توب داسره جوړه.ورته داورجوړه وه
ژوندون یې څه وو؟ قیامت وو د دیدار له پاره
ناڅاپه سرې سترګې یې پورته کړی دهسك په لوري
د غم ناره یې کړه د لوی پروردګارله پاره
وې ! چې پرون به یو منصوردحق په چیغو سرو
نن سل سرونه اناالحق وایي د دار لـه پاره
قافله تارپه تارپرته ده ولې نــه رادرومي ؟
څومره دزړونوګلان توی شول دسالارله پاره
مورډ دا غلو ځیګرونـــو ده ډالۍ راوړې
د آزادۍ د یوه ښکلي لاله زار لــه پـــاره
زړه یې دسترګو د اسمان پـــه لاره وړاوه
د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

۱۳۶۹/۲/۲۶

ډیوې

داضطراب په سیلۍ مړې شوې دسکون ډیوې
اوس به په شپوکې بلوو دځیګرخون ډیوې
سرته مې ایښې تصوروارینې لیچې وې خو
په لمبو ویلې کړې د"اصل" دبېلتون ډیوې
ستا په اوره زغملی نه شم دمرګ یخ لاسونه
خدای(ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډیوې
ته خوډیوه دسوولوویې بدله نه شوې
که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډیوې
پتنګه هلته دې راتګ توهین دمینې ګڼم
چې سروې ایښې د مرګوټې په څنګون ډیوې
پرخه ، ګلاب مې هم په زړه لکه چړې لګېږي
چې د دلبرپه اننګو مې کوې یون ډیوې
موږلاروې یو دمحل ډیوې موخه پېژنې
زموږ کاروان به ښکلوې دسباوون ډیوې

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

بنګالو

زه خوبونو وړی نه وم
خوب له مانه مرورو
ستا دهجرتبروغشو
په دوو سترګو و ویشتلی
و، له درده تبنتیدلی
دوحشي غزال په شانته
دعدم ځنګل کې پروت و

* * * *

ماساقي لیدلی نه و
زما تنده ماته نه وه
ماکنډول تش کړی نه و
ستاد یاد جنتي ګوتو
زما سترګې پټولې
تصوردي راته غبرګوه غوږولي
څه پسته وربښمینه غبرګوه
په خمارلړلي خوب ته مې زړه وشو
تصبوره ! ستا د" اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو
خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
په سکروټو په اغزوکې
دارام خوبونه غواړي

* * * *

له مستۍ او له خماره
عجیبه شوم بېکاره
خدایه مانه لیده لاره
په سکروټوکې پښې یېلی
ګډیدمه تلمه تلمه
مستغني وم ستا په یاد کې
له ګلونو له ګلزاره
یومنصوردې رانه جوړ و
دارمې نه کیده له داره
په بارباز مې یادولې
زما عشقه زمایاره
په تندي باندې مې ښکل کړل
ستاد درکانې په مینه
دښکلا ګل ته مې ورکړه
په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوګیرې شوې چتې پیغلې
دارمان ژړې اوده وو
هغه ستا دحسن ګلې
هازما دمینې ګلې
پروت و، داسې غلې ملې
لکه پروت دچاګمنام شهید مزاروي
پرښتوپرې دشینکي اسمان شین شال وي غوړولی
دسپوږمۍ وړانګنه شمع
ورته ځل وهي بلیږي
چې له تاویې سپینې اوښکې
لکه ستوري رابهیږي

*   *   *   *

دنسیم یوه پستوکې څپه راشي
د مشکینو ځنو بوی یې
په ځولۍ کې وي راوړې
لکه خدای(ج) په قدرتونو
پسرلی وي راټول کړی
پرښتو په یوه غوټۍ کې وي راوړی
لپونوته یې ډالۍ کې وي راوړی
یوه څه خوږه نشه وه
څه خوږې جوتې یې راکړې

څه ښکالومې واوریدله
د ختیز لورې ته ګورم
دتنکي لمر په سالو کې پته پته
دخوبونو شهزادګۍ مې
په موسکاموسکا رادرومې
رانږدې شي و دریږې
دتنکي لمر په سالوکې
اودتورو وریځو لاندې
لکه ګل راته موسکۍ شي
زماسترګې بوراګان شي
دنظروزرې وکړي
له حسینې ګل کعبې نه
طوافونه کوي چورلي
خو ای کاش چې مې په ښنو کې
وي پراته لکه مارونه
دطلسم زنځیرونه
دخوبونو شهزادګۍ مې
داسې وتښتي له سترګو
لکه خوب دپرهرژلو

قوس ۱۳۶۹ تنې

زه اوته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
د محبت له کلي لرې یوجهان لرې
په یوه اغزنه په یوه سوۍ دښته
د درد له ناوې سره
په ویښه شپې تېروم
د مرګي ورې سپي چاپېردي رانه غپي راته
د زغم په لاس کې مې چاره دمجبورۍ نیولې
دژوند له غوښونه مې
سپیوته بو تې نیولې
اود دردناوې ته دسرو وینو خالونه ږدمه
ځوته
لکه دتېرو زمانو افسانوي شهزاده
دښاپېریانو درنګینو داستانونواتل
د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
زما په خواکې دبرېښنا په نیلي سپورتبرېږې
دنیلي شغ لکه دتندرآواز
زمادسرزما دزړه غوړونه ولړزوي
دزړه سالومې داحساس په ګوتو

د درد ، د ناوې په سروغوړوم
پاس دفضا په هاتفي شونډوکې
يودرد وونکی شان سرود خوروي
لکه ديوې زړې غمجنې کونډې
يوکرېدلی سرود
د پېغلتوب په خاطرو باندې لړلی سرود
خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
ته مې په خواکې په‌يو نوي نيلي سپورتېرېږي
اوزه
ستا د نظرله هغه لوړاوه‌پوړيزه بامه
لاندې راولويدمه
د درد په ناوې سور سالو غوړوم

۲۸/ ۳/ ۱۳۷۰پېښور

غزل

ډېرېې چې د هجرخزانونه ولېدل
ما د ګل په سترګوکې ګلونه ولېدل
پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
مادګل په قبر بير غونه و لېدل
پخې يې چړې کړه چې لړمينه شي موسکې
کوردمينې ړنګ دی غوځ مې زړونه ولېدل
خدايه ! يو رښتيا کړه چې شودواړه غبرپه غبر
د پرمې دجانان په باب خوبونه ولېدل
اوښکې يې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
جوړمې په لېمو کې ګودرونه ولېدل
څومره چې دښکلو شنه خالونه ډېرېدل
دو مره مې په خپل ځيګرداغونه ولېدل
څنې شوکوي په مخ نوکارې لګوي
ماداسې دېوان داسې لاسونه ولېدل

۳/ ۱۱/ ۱۳٦۹ پېښور

مهاجر لاسونه

زموږ مهجورو خولږو گوره پالي لاسونه
چې تاویه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
حسن مو ډېر په نښتيځلو زړونو ولمباوه
زموږ په وينو سره ترلېچوډ سپرلي لاسونه
په دې گناه چې دسپوږمۍ نورته يې لپې نيوې
غوڅ شول په ببخ کې دسپېدارتنکي خيالي لا سونه
زما دمينې کلی ږنگ په ديوالگويې پراته
له تورپېکي درالويدلي کشمالي لاسونه
پرېوت داکبر پا چادرباركې دشهي پوړنی
د زنځيرونوماران خوري دتوردلي لاسونه
د گل په قبرېې جنډې دیادگارونو رپي
دتوربورا څيري وزرونه دمالي لاسونه
دجهنم دشپواوږده تنده مووگالله
سبا اوږده کړه دلمرجام ته گلالي لاسونه

۱۳۷۰ پېښور

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لمبوکې سوي شنه شالونه
سپرلیه راشه چې له غیبه شي راشنه شالونه
دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
مسیحا راشه په تار تار کې یې ساوغزوه
دمرگ په بټ ساړه پراته دژوندانه شالونه
په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را وورې اشنا
سرته مې ایښې دی ستا خیال په څنگا نه شالونه
شوگیرځېلې سترگې څه ملال خوبونه گوري ؟
پراته په سرېې غشي غشي که بانه شالونه؟
ښتنه څوبه چنگېزي پنجې کوڅې شوکوي ؟
مغل اسونه پښوکې مړي.پښتانه شالونه
په شال مینوزړونه وشیندل په شال په شمله
جنډې جنډې ربې په غره په دامانه شالونه
د زړه جرس دشبڼ خالوکاروان ته وشرنگوه
چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښانه شالونه

٢٣/ ٩/ ١٩٩١دتنیو غرونه

دسترګو ګودرونه

ښکلو مې که زړه کې خنجرونه وکـــرل
ما په هر پرهرکې بهارونه وکـــرل
داداوښکو تخم چې ډیوې راشـــنې کوي
چاپه تورماښام کې سهـــارونه وکـــرل؟
نن چې دسپوږمۍ څولۍ کې ستورې ټولوم
ګوري به سبا چې مې لمرونه وکرل
پام! په منصورې رنګین ګناه یمه مـیـن
رامې شي خندا چې تادارونه وکـــرل
وابه وري درخومستې نغمې دمحـبت
بیا دادم ګوتو شا تارونه وکرل
سپینې مرغه کې به تورو غرونوته راځي
تورو که څومینه کې تـــورونه وکـــرل
ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راشـــنه
خیرکه مې دبڼه ګرېوان تارونه وکـــرل
ماتې به شي تندې دمودوپه پـــونظر
سترګو که په زړونـــو ګودرونه وکـــرل
جوړمې کړود. درد سترې کاروان ته دمه ځای
ماد ژوند په شاړه کې شعرونه وکـــرل

پېښور ٤/ اکتوبر/ ۱۹۹۱

دسندروجامي

تالاترغه شوه ستاموسکا ستا دخبروجامې
اوښکې سلګۍ مې شوې جانانه دسندرو جامې
دجادوغښې شوکوې دشنو کوتروجامې
دېوانو يووړې ساپېرونه دوزروجامې
څه شوسپرلی چې په کې تك وهو دمينې کيږدۍ؟
څوبه شکوې تېره اغزې له ګونډوروجامې
خنډوهه خپې چې غرڅې غونډې خوب ترپ ووهي
وړموته واغونده دمشکو دعنبروجامې
هغه مين مازديګرى مې په زړګي وريږي
طلا يې لړبه چې مينځلې په ګودرو جامې
مينه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې يو آب
بدرنګه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
چې په لمن اوپه ګرېوان کې سرحدونه رنګ شول
شي به جنډې دلېونو او ببرسروجامې
دسهرابې نظرکاروان مې لېونی شو درځي
که ستا دسترګو رستم واغوستې دزغروجامې

پېښور ۱۳۷۰/۶/۳

تنهاکي

گوتي تـــنهاکي په زړه هم تـــنهاکـــي
څه چي لـــيکم شي په قلم تنهـــاکي
ورمي ړندي وي خدای زده چېرته لاړي؟
دګل په سترګو د شبنم تنهاکي
دلبمو فرش مي ورته وغوړو ی ء
هسې نه پښې شي دصنم تنهاکي
مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښـــتل
اوس په اغزوکي لویوم تنهـــاکي
دردمي دعشق رباب کي خـــالي وکړي
په زیر تنهاکي اوپه بم تنهاکي

۱۲/٤/۱۳۷۰ تني دنریزي کلی

خمار

دګرېوانه په تاردانه دانه شـــو
ساقي راځه خماردانـه دانه شـو

ستا درنځوروم‌ړاوو سترګو په نوم
زمادزړه اناردانـــه دانــــه شـو

راځه په بام تول کړو دستورو ګوهر
دهسك دېـغلي هاردانه دانه شو

نظرمې ستادا ننګو په خـوکـو
لمرو په سپین سهاردانه دانــــه شو

له سپېلنیو درمــندونه ډك شـــول
دمحبت انګاردانــــه دانــــه شـو

زاهد په سلوتسپـــوورویشتـــــمه
ښه شوچې بیایې واردانه دانه شو

پښې یېلې راغی د ځړوپه څوکو
ستا په درشل بهاردانـه دانـه شـو

ترې کاروان ته لپې جـام جـوړوه
که دمنګو کتار دانه دانـــه شو

پېښور ۴/ ۳/ ۱۳۷۰

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوښکو مستې نــه دي
دسلګو غوټې مې پرانستې نــه دي
په تا آيت دموسکا کــله راځــــي ؟
ماستادخولې سيپارې لوستې نه دي
دزړګي تاك يې راتــه ونښتيــځه
چاوې نغمې مې مې پرستـې نه دي ؟
زما زلمې نظرته نــاوې نــه شوې
سترګو دې سرې جامې اغوستې نه دي
زړګيه خال شه په تخت وګړه يــرغل
د ورروزو تورې يې پيوستې نــه دي
دښته دخيال مې تلوسه دختـــن
ورکې هوسې لاچاراوستــې نه دي

حمل / ۱۳۷۱/ پېښورخيبرپلازا

شهيدې پرښتې

دسمنګان شهزادګۍ کونډې دستم د لاسه
هريو سهراب موسورپه وينو درستم دلاسه
رابعې وينې کړې دبلخ په حمامونو غزل
يکتاشه راشه ستا د مينې د پرتم دلاسه
دشيطان غشوکړې شهيدې پاکيزه پرښتې
ګلونو څوړندې جنډې کړې دماتم دلاسه
دجهنم دروازې خلاصې دي سپرغۍ وريږي
دغوټۍ ژوند په اغزوپربووت دشبنم دلاسه
سهاره راشه دروحونو پتنګان مووسول
ډيوې دزړونو موبليږي دتورتم دلاسه
دخيال مرمررابانډې وتراشل دمينې هنر
دهجران کرښې ورانوو دخپل صنم دلاسه
په هرپرهرکې مود درد مرغانو ځالې وکړې
چرې موښځې په پرهرد بې مرهم د لاسه
درخواووه پوړنې لرې کړه له ښکلې مخه
پرېږده چې مستې نغمې واورو د ادم دلاسه

حمل / ۱۳۷۱ پېښور، خيبرپلازا

درې ښاغلي وینه

منم چې لمربه نن سباپه هوسناکو ګوټو
دوچوښانګو په سرورګوکې
د پېغلتوب په خوب اوده تلوسه وتخنوي
دبادامي سترګو دښکلي انتظار په ښېربه
پاسته پاسته سپېڅلي سپین ګلونه وخندوي
اومستانه سپرلی به راشي لکه
دشهنشاه دربارته شنه چپن په غاړه قاضي
درنګینی تسپې په لاس کې له خپل ځانه راضي
اودوړمو په لاس به سپړي دګلپاڼو دفتر
په هره پاڼه به احکام ګوري دحال اوماضي
چې کله ووینې په هره پاڼه
دبلبلانو په نغمو لړلې
درې ، درې کنډوکي ښخېدلې وینه
ترخه خندا به وکړي وبه وایي
څومره زلمیو بلبلانو له نکاح سره سم
دنیم بسملو تسرانو په ژبه
دپولادي غشو په سرولاسونو
دژوندګلپېغلوناوکیو ته طلاق ورکړی

۱۹۹۲/۲/۱۸ خیبرپلازا پېښور

په جانان مین

پربړدیء چې په دارمې کړي دځان مین

وایمه چې یمه په جانان مین

وینې داحساس مې ښکلي نه غواړي

مورشوپه غمیو د پېزوان مین

ستن مې کړقلم تاریې غزل غزل

شوم دلبونیو په گرېوان مین

خدایه نه راځي عزیز دمصرشو

دابه یوسف نه وي په کنعان مین

هسې نه چې تق زاره یې وچوي

لږخوشه وصاله په هجران مین

مه ما توه زړونه خولعلو نه دي

څله زړ و ې په بدخشان مین

بس دی بلبلان په غشو مه ولیء

پربړدیء په لاله په ارغوان مین

وایم چې خزان دې هڅو نه لیدای

دومره دې یم گله په ارمان مین

زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ

ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مین

۱۳٦۹/ تنې دچورکونډې دځنگل لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاخه زګېروي

دغشو باد په دیوالونو ببـري وشـــوکـول
ښکلويې څومره په ماتم کې پیکي وشوکول
ددیدارتږی مجنون څه وکړي په کومه لاړشي؟؟
چا، دلیلا له قافلې نه ګونګري وشوکـــــول
راځیء خولیء دسلیمان په سرکړو ناوې یې کړو
دېو، دارم له ښاپېری نه څوندي وشوکـــول
دزړه توتې مې ستا دیدن ته له بنو کوزې کړې
ما،له توتې توتې کچکول نه پترې وشوکـول
حسنه نظردوړو سترګو په تا هېڅ نه شي کړای
تاته مې عشق یوه بکوا سپېلنې وشوکـــول
دخوبولودکاروان ښېرې مې واخېستـــــلې
له ځیګر خون مې پاخه شوي زګېروي وشوکول

۱۱/۴/۱۳۷۰ پېښور

سیندوکی

هلته یو سیندوکي غوروځلي ده ځولې
داسې ښا یستوکي لکه مینه دسپورمې
کړي نری ځپې یې له یو بل سره مستي
لېچې سره تاوکړي لکه پیغلې جینکې
* * *

شورېې دومره خوږ لکه نغمې وي دجنت
څاڅي یې له څاڅکي څاڅکي مینه محبت
وګورئ انځورته یې هنداره شو فطرت
ناڅي په کې ناڅې د ښکلاوو قیامت
ایښې پرښتو ورته په بم په زیر لیندې
داسې ښایستوکي لکه مینه دسپوږمې
* * *

ښکلی څوکیدار یې دی په غاړه هریوګل
هره پښلوشه یې دیوسف دخوبو ځل
پندې پرې مچې دي لکه توري دغزل
یا یوتخیل چې څوځو ځله شي صیقل
پالي پسالي ورشي ورته ودرېږي په ژړه
کړي نری ځپې یې له یوبل سره مستي
* * *

اچوي په غاړه يې بلبل دنغمو تال
کيف يې په نغمو کې د داوًد او دبلال
خوري خورېږي تالې کله په سر کله په تاله
کله دجمال په غبرګې کله دجلال
مسته شي اوره شالونه واچوي غوتې
لبچې سره تاوکړي لکه پيغلې جينکې
داښکلي سيندوکي دادخداى دفن شهکار
دې کې خداى ځاى کړى دنغمو يو مست ابشار
ناست يې دى په غاړه يو شاعر مست اوخمار
دى ترانې مينځې درباب اودستار
پټې له دپوانو ورته راشي ښاپيرى
لوځې شي د «پږ» دجامو وشلوي تڼې
سرې سپينې مهينې لکه وي دنوربېرى
هلته يو سيندوکي غورولي ده ځولى
داسې ښايستوکى لکه مينه دسپوږمۍ
کړې نرى ځپې يې له يو بل سره مستې
لبچې سره تاوکړي لکه پيغلې جينکې

پېښور خيبر پلازا ١٣٧١/١/٣

دژوند پردېس او دآسمان ښاپېرۍ

خدایه زما د زړه په وچه دښته
تاخوړباران دعشق راو وراوه
دا وچه دښته شوه په گلوپټه
مادد دښتې دگلونو منځ کې
د ژوند پردېس ته له غونچو نه ګړه جونګړه جوړه
په دې گلونو کې به رغښتې تل دخیال غرځنۍ
ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري
دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
ته به خبروې خدایه !
ستا له فردوس نه به راتله یوه ښایسته ښاپېرۍ
چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په میو
په سپینه غاړه یې امېل دجنتي غمیو
دنور پښو کې گر ځېده په نازدګلو منځ کې
دشیطانانو له تهمت نه باغي
دپیغلتوب نشوکې ډوبه ډوبه
دژوند پردېس ته یې مچکې ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توده غېږه کې يې کلک ونيوه
دژوند پردېس يې طلايي ځنو کې
کتارکتار ګلونه ولګول
دواړو يو بل سره دمينې مزي وغځول
خوداتنکۍ مينه پخه لانه وه
چې شيطاني خزان دللمې ګلان ورېژول
د ژوند پردېس مې دګلونو په ځاى
اوس داغزيو په کوډل کې اوسي
اوږه شپه په ښاپېرۍ پسې اسمان ته خېږي
دشنه اسمان په چړپيدلي سيندکې
دسپينو ستورود سپين کاڼو په سر
په ييلو پښو ګرځي د ښکلې ښاپېرۍ په لټون
له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
د شپودېوان يې چې شهيده نه کړي
چې يوه ځولۍ دځراغونو راوړي
چې بيا ښايست دسهارونو راوړي

پېښور ۲۱/۱۲/۱۹۹۱

د زړونو ژبه

زه لاکوچنی وم چي دسپیني سپوږمی
په سترګکو پوهېدم
دنیمو شپو دبلبلانو په نغمو پوهېدم
زه د مچیو د سرود په زیروبم پوهېږم
مادمېنو زړونو ژبه زده ده
داسي پسته مسته ده
لکه د شاتو دمچو ما لکه
زه دغزل په ګوتو
تنۍ دپرخي خلاصومه دغوټۍ دګمیس
زه له ګلپاڼو سره رازلرمه
دخوشبو یۍ په ژبه ښه پوهېږم
زه او ورمه چي چېرته لارکي سره مخ په مخ شو
خه غلي غلي سره ومو سیږو
دمایه اوښ دګهوه یي اوسور بخو نو سترګو

دغتو اوښکو په اینو کې وینم
دلوټ کاروان دورک څاروان دتصویر ونو جهان
زه د ټاګورګیتا نجلي سره سندرې وایم
دسپینو اوښکو په سپېڅلې ژبه
هرې سندرې ته په نذرکې زړګی ورکوم
زه د مجنون خړې خېمې ته زړه کې ځای ورکوم
څیرې لمن یې لکه پاڼه د قرآن ښکلوم
په هریو تارېې دلیلا دعشق داستان ښکلوم
خوته !
دزرین تخت د پاسه ناسته اې دبخت شهزاده
ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

پېښور خیبر پلازا ۸/ ۱/ ۱۹۹۲

یاغي بلبل

ته مې په غشو وله
خوزه په شنو پاڼوکې نه پټیږم
زه په بربنډو غوړګو
دنغمو ټال زنګوم
ته مې په غشو وله
خوزه د ، درد په خوږو نه مړیږم
زه په سندروکې جمال زنګوم
زه یو مـین یو لېونی اویو سرمسته بلبل
د ډاروونکې چو پټیا
دغوړېږدې په یاغي چیغو شلوم
خدای مې شیندلي دي په زړه کې دنغمو تخمونه
ته مې په غشوروله

زه دنغمو د پاخه فصل گړوم لوونه

د طلايي هلال په لور ، د ځلیدو نکو ستورو

دښکلي سیوري لاندې

گېدۍ ، گېدۍ یې بړدم دگل په درمند ونو باندې

ته مې په غشو وله

خوزه په سوو لوغړنو وینو

پېغلو غوټو ته ورکومه غسل

اودتنکي پېغلتوب

مبارکي وړکوم

پېښور ۱۳/۱۱/۱۹۹۱

دغزل تږی

زه دماښام په گوټ کې غلی ناست یم
یم ه غزل ته داسې تږی یمه
لکه داوړي روژتي او لالهانده بزگر
چې دخواږه او بلالي اذان یو تاندانتظار
په وچ زړگي تېروي
خیال یې د زړه په سوځیدلي ځمکه
دتورو غرو سپینې چینې بهوي
مانن سهار د لمر له سرې مشوانۍ
دتخیل قلم کې واچول زرین رنگونه
چې پرې رنگینه مستانه غزله
پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه ولیکمه
اې له رنگینو غزلونو ښکلیه !
اې دالهام الهې !
ستادوربښمینو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
له ما شعریت لکه مارغه الوتی
راشه چې پاڅي مې د زړه له ستوني
د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
زه د رنگینو غزلونو تږی
ستا دموسکا دآیتونو تږی
تا ته بیگا دغزلونو مولۍ
وایه ! زما په باب کې هېڅ ونه وې ؟

۱۳۷۱ پېښور

ستړی کاروان

خدایه ! د گل کېږي يې قدم قدم کې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپيروارم کې واړوه
ښاغلي ښاغلي توی شو خال دغوندو غوندو زنوشو
نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واړوه
ښکلوته مې واوروه چې شمعو غوندې و يلي شي
زه دسوز غزل يم ما په زيروبم کې واړوه
لرمې داغريبه مينه کاږو زړو ته وروله
ياد مې لکه اوښکې دليمو په چم کې واړوه
زلفې تورمونه غرونه غرونه کنډوونه شول
زه دسبا ترې ما په پيچ وخم کې واړوه
باغ چې دشيرينې د الفت په اوبو ولامبې
غر د بيلتانه په فرهادي اړم کې واړوه
مانه غلو اغزيو دتيا کو پنې يتې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

۱۳۷۰ پېښور

غزل

اننګي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
عجيبه ده جنتونه په غضب دي

ښکلي مخ ته خامخا سترګې ور اوړي
بوراګان خو دګلونو په مذهب دي

دريا زاهدان سپي د دوزخونو
شاعران خو شاګردان د ښکلي رب دي

وې يې سترګې مې درياب دي دومره وړې دي
ماوې نه څم عادتونه مې د کب دي

ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي ګوتې
لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

پېښور، سرطان ۱۳۷۱

غزل

په زړه مې ولې راوربرې څه باران خــونه یې
هسې مې درد راو ېښوې ګرانه درمان خونه یې

دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لــــیک وي
سپینه کتابه یادوم دې دومره ګران خونـــــه یې

دخیال هدهد دې څومره ګڼ ګڼ پیغامونه راوړي
دامې خطا وه چې ویل مې سلیمان خونه یې

مابه بې وخته لیونی کړې په اغزو به ګرځم
غېږبه رانه کړې ښکلیه باغه بیابان خونه یې

دژوند دوچ ساحل په مخ مې ځمدې شوندې نه ږدې
شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خونه یې

دنور په غشو مې له هسک نه په لېموکې ولې
نه راځې ستورې داسمان شوې مهربان خونه یې

ښکلیه سالار مې که دعشق دمنزلونونه کړې
بیا راته وایه چې د رواغ وایې کاروان خــونه یې

پېښور، عقرب ۱۳۷۰

گوره چې هېردې نه شم

ته به مانه پېژنې
خوزما روح درسره مينه کوي
زما د لوړ تخيل نوح درسره مينه کوي
چې دتيارو توپان په څمکه راشي
دهسک درياب ته دې راوخېږوي
ماسره يو ځای دې دستورو په گوهرو پسې
دسپوږمۍ سپينه نوراني بېړۍ کې وگرځوي
ستا په پاسته ورغوي وليکم دميني غزل
«گوره چې هېردې نه شم»
دايې ورو ستيمسره وي
ته د ماشومي غوندی وتخنيږې
اوله خندانه شنه شې
ستا له خندا سره بېړۍ ساحل ته ورسيږي
او دتياروتوپان تالا والا شي
بيامې چې څوك درنه پوښتنه کوي
ته ورته وايې زه يې نه پېژنم
لامې ليدلی نه دی .

پېښور، خيبر پلازا ۹ / ۱ / ۱۹۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د در دمطرب چې په تارو کړه لیندۍ ونیسي
زما دمینې دغزل توري سلګۍ ونیسي
موسکا راتله دغوټۍ شونډوته خو وتښتیده
لکه خپسه دتنکۍ پیغلې مرۍ ونیسي
د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
ملنګې سترګې مې دخیال تښې څولۍ ونیسي
ملوك او وه جوړې د اوسپنې څپلۍ کړې زړې
خدایه چې کله به په غېږه کې بدرۍ ونیسي ؟
سپرلۍ به هاله وي چې راشي یو کاروان ګلونه
تا ته ډالۍ شي اوستا ول په ول کوڅۍ ونیسي

پېښور، بورډ ۵/ ۵/ ۱۹۹۱

غزل

کتاب مونه زده خو دمیني آیتونه وایو
داوښکو توري لولو څیري گرېوانونه وایو
موږ بلبلان دگل د زړو زړو پاڼوله مخ
راڅڅیدلي دسرو وینو غزلونه وایو
زموږ تندي په کاڼو وله چې کوڅه دې رنگ شي
خو دا کیدای نه شي چې کاڼوته به زړونه وایو
چې دترخې خندا په تېغ شي غوټۍ وینې وینې
داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
چاوې په څېرو مینانوته یې دارجوړکړی
موږ دارته څنې وایو څنوته دارونه وایو
پالي زموږ ترانوورغوي څه لیدلي ؟
موږد لنډ عمر خاوندان اوږده راگونه وایو
دما زدیگر په زېړه وینه یې داستان لیکلی
دمنگوټو په ټوټو بیا دچا یادونه وایو ؟
دعشق په باب کې شوې ښکلاوې د تاووس ښکې
د ژوند کتاب کې څه سندرې څه ویرونه وایو
دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وتړلې
شپه ده د سترگو سره خمار ته څراغونه وایو

پېښور ۱/ ۱۱/۱۹۹۱

يازه چې ګيله ونه کړي

ښکلوکيه يارہ چې ګيله ونه کړي
په سپوږمۍ تنده مروري کرښې مه غځوه
دځيل زړګوټي په تنکۍ غوټۍ دي
دځپګانونو اوشکونو خزان مه وروه
هو دامنم چې موده ډيره وشوه
وختونه ډير واوښتل
چې په خوږو خوږو نغمو کې مې ستايلې نه يې
ښکلو کيه يارہ چې ګيله ونه کړي
تا خو ليدلې و
هغه زما دمينې ډك زړګى
چې ستاد حسن مرغه کې وه په کې ځاله جوړه
چې هر وزريې وخوږو کى مضراب
هره پنجه يې وه ذمينې زخمه
چې په رګ رګ يې شرنګولې راته
زما دمينې ستا دحسن نغمې
ښکلو کيه يارہ چې ګيله ونه کړي
هغه زړګى په غشو ولګيده
دصيادانو په تيرو او پولاد ينو غشو
په کې زخمې شوى خندوونکى او خوږې ترانې

لکه غزال غوندې ترې تم شو اوروتښتېدو
په غرغښو سترګو مين غزل
اوس چې له دې زړګي نه وينې څاڅي
په هريو څاڅکي کې يې پټه وې د وينو نغمه
له اسوېليو او سلګيوسره
د ژوبلو زړونو دنيا ګې ته غريو نيولې د رومي
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
ستا په کټ کټ خندا مې هيره نه ده
څوکه باوردې راځي
اوس مې دزړه په غوځو غوځو ټوټو
ستا دبې باکه سندريزو خندا ګانو په ځای
دچابې شماره يتيمانو اوښکي
دانې دانې راځي اوشيندې په کې
اه ..... د غمجنو سرود ونو تخم
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
صبرکوه خدای دصابرومل دی
خوب مې ليدلی دی رښتيا به شي
داپه جنت کې دباروتو دوزخ
قسم په خدای تالاوالا به شي
موسکا به راشي ديتيم په شونډو
په ناسور زخم به دسولې پټۍ ولګيږي
زما ارم نه به ديوان دجنګو

ترکوه قافله ځي په منډو منډو
بیا به دې ښکلیه په شعرونو لمانځم
دسورکي لړلمن به نسیم دشغلو په کوټو
ستا سره پېژوان ته به حیران کړمه زیړی مازدیګر
بیا به راواخلمه کچکول د غزل
ستا په دړشل به درځم مست لیونی
ته به په سترګو کې مسکۍ شې راته
هرمازدیګر به راکوې د دیدنونو خیرات
ښکلوکیه بیا خو ، به ګیله نه کوې
ځکه راغلې به وي مست پسرلی
هریوه ګل به وي په سرو که پیاله نیولې
آن د کوثر دمیو
ته به په سروشونډو موسکی موسکۍ شې
ټولې پیالې به شي له کیفه او له رنګه ډکې
یوخوږشمیم به په کې ولمبېږي
بیابه یې زه اوته په سرواړو
ښکلوکیه بیا خو. به ګیله نه کوې
زه به ګل پاڼو ته د پرخې دانې
دمست قلم په ژبه وځیبسمه
ښکلو کیه ثانته به اهدا ، کړمه په مینه مینه
دمستو مستو اورنګینو غزلونو کاروان
ښکلو کیه بیاخو به ګیله نه کوې ؟   نني دنربیزې کلی ۲/ ۱.۱/ ۱۳٦۷

ته .....

ته يو شهكار وې شهكار

ته يو كتاب وې دښكلا د غزلونو كتاب
ته يو تخليق وې دفطرت ديوه بې مثله شاعر
ته يې وې كښلى په باريكو گوتو
دتبسم په قلم
ته يو رباب وې يو سرمسته رباب
د ژوند گډا ته شرنگيدلى رباب
لكه ماشوم دې ووكړې كټ خندلي
دعشق په گوتو تخنيدلى رباب
ته يورباب وې يوسرمسته رباب
ته مستانه ساقي وې
ستا په شرابو كې په جوش وو دالفت رنگونه
تا دتاك وينه نښتېځله دصفا په گوتو
په كې يوه ذره كينه هم نه وه
ته وې مونس دترږوزړونو او دوچو شونډو
ته يو سخي ساقي وې
اوستا شراب دشومتيا خم كې راگيرشوي نه وو
ستا ميخانې لكه چينې بهيدې
چې د زاهد ورته توبې ماتيدې
اې ښايسته شهكاره

اې دغزلو يو رنګين کتابه
هره لحظه دې لولم
هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
خونه پوهېږم نن دې هره مسره
لکه يتيم وي چا وهلی په څيرو ښېرو
راته ورې ورې سلګۍ وهي
ګيله کوي خو دمسرومرۍ ته غوټه ورشي
زما بنو باندې دخوب ديستو ګوتو په ځای
يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوټي
بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لويږي
اوته پرې ونه سوځې
زماد نن دور غمجن ربابه
ولې غمجن ژاړې
ته چې په بم ژاړې په زير ژاړې
دکوم شهيد سرود په وير ژاړې ؟
ستا د نغمو دکفن
دهريوتارپه په غيږ کې
کومه د ژوند درخو شهيد پرته ؟
پرون چې شين وې له خندانه ولې نن ژاړې ؟
ته ای ساقي د ترو زړونو ساقي
دلېونو دمحفلونو ساقي

وایه خبریې که نه ؟

ستا لپوني خواره واره دي دخمار په غرونو
ځي د تناکو په پنوکې د انګار په غرونو
یو څو هوښیارو دې جامونه مات کړل
چادې کنډول چادې خمونه مات کړل
اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې
هغه له مینې‌نه ډك زړونه مات کړل
دتاك له وینې سره ګډه شوه د زړونو وینه
ستا دمـینو وینه
ستا د ، رندانو وینه
کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترګو
داوښکو مهر دخندا په ګوتو ونړیږي
چې بیا دامست خمارځپلي رندان
په سرجامونه د انګور واړوي
توبې توبې په سره تنور واړوي

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پیښور

تښتيدلي اخترونه

پټ مې په زړگي کې يوځو سوي غزلونه دي
وادې يې ورې چاسره چې کاڼي نه دي زړونه دي
گوره دبڼو په ستنوځه ډېرې جنډې رپې
ړوند خونه يې ځومره مې د هيلو مزارونه دي
تنده ما توي خوړه نشه دمينې هم لري
اړوه په سرېې که ترخه زما جامونه دي
ستا دطلسمونو پسرلي مې پيژندلي دي
ځوك به داسې ووايي چې اورنه دي گلونه دي
څه تاندې غوټۍ ځومره تنکي گلان يې وړيبل
دلته هم لوونه دي اوهلته هم لوونه دي
ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې وينم؟
ځومره دې اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي
خال که په تندي لگوې راشه دادې ورځې دي
تن مې په رگوکې د تودې وينې موجونه دي
کله به قدغن ماتيږي خدايه ليونی شومه
سترگې مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه خوبونو کې ليلا د آزادۍ راځي

ويښ چې شم هغه خرې خېمې دي هجرتونه دي

دلته دارمان په‌حسين غشي د يزيد اوري

ژوند مې عاشورا شو تښتيدلي اخترونه دي

خدايه يو دعشق ابن اذر ورته راوليږه

جوړ د زړه کعبه کې د بتانو حکومتونه دي

مايې جنازې دنيم بسملو نغمو وړې دي

داخود کاروان يوځو ژوندي غونډې شعرونه دي

ثور ۱۳٦۹

دانتظارپه کلي

اوښکو مې مهرلګولې ددیدار په کـــلي
خدایه تېرېږم بې دیدنه د خپل یارپه کـــلي
تېږی زړګی مې شو کباب کباب دمینې په اور
اوښکې مې وسوې اوپخیږي مې سرې وینې په اور
کاشکې لړمون راته څوك وسبځې دپینې په اور
نه شته ساقي ؟ چې لړمې راشي دخمار په کلي
د یار په یاد مې ژوندی سترګې له څمبارنه پاتې
لکه په ګل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
د ژوند رباب کې پټ سرود یم له شا تارنه پاتې
همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
دهجر شپې مو په تیندك دي ډیوه ګی نه لرو
په اغزو زړونه ور پېیو باغ کې غوټی نه لرو
ناسور زخمونه ګرځو و مرهم پټی نه لرو
څوځ چې ورځو یه لېونو د پرستا ر په کلي
توري لیلا څمې دي څنډوهه ادا دې نه زده ؟
په دې اوږ دوشپوکې دښکلی مخ سبا دې نه زده ؟
مجنون به وګتې دخدای په در دعا دې نه زده ؟
راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
سپرلی پتمېږي دسرو وینو دالوان په کفن

هسې نه تاندې غوټۍ تا وشي دخزان په کفن
ویښ یم که خوب وینم مخ پټ دخوږ جانان په کفن
مسیحا کله به را درومې دبیمار په کلي ؟

په شنه اسمان یې چې بوډۍ دمینې تال زنګوي
ذره ذره پکې دنور او دجمال زنګوي
سپېنې کوترې یې په غېږکې پروبال زنګوي
موږه مهجوررڅو د داسې یو د لدار په کلي

موږ دتناکو په پنو کې په اغزیو راغلو
دمرګي غېږته په ګډا او په مستیوراغلو
خندا موحق ده په کړلېچ کې دسلګیو راغلو
کاروان ته لار ورکړئ چې خورشي دسهار په کلي
دلمر په کلي د خوږ منو د کرار په کلي

۳۰/ نومبر/ ۱۹۹۰ تنې

اهداء: شهید مجروح ته

جلوه زار

یو زړگی وي په ټټرکې ، خوچې وخاندي بهـــارشي
عشق یې وداغي مجروح شي ، دلاله غوندې داغدارشي
دخزان ترخې سیلۍ کې ، قافلې دمشـکو کـوچ کړي
خوشبویي یې لاسپواشي ، چې یې پاڼې تارپه تـارشي
هره اوښکه یې تابلوشي ، دصـنم دګرمې میـــنې
هجران هسې شان رنګین کړي ، چې وصـال په ترپـــنه زارشي
مرګ په برګوورته ګوري ، خو جذبې خاندي حـق وایي
عشق یې نه پربږدي قرارتــــــه ، که منصورغــوندې په دارشـي
چې په مینه کې قربـــان شي ، هغـــه زړه د زړو سلـــطان شي
دتاریخ دناوې خال شي ، رنګ دوینوېې یـــادګارشـــي
چې فـــریاد داولســـونو ، دبلبل غـــوندې نغمه کړي
د ژوند سازیې نیم بسمل شي ، دصیاد په غشـــو ښکـــارشي
د زړګي یوښکلی لعل وي ، غېرېيې دکه وي لـــه نورنه
دبې قدرو په لاس ورشي ، په ایروکې ورګـــوزارشي
خو دانورپه ایرونه مري ، دا بـــــه زړو نوکې بلـــېږي
که یوځای په ایروپټ شي ، په سل ځایه جلوه زارشي
پسرلیه ! ټوکوه یې ، له زخمونو نه ګلـــونه
چې آرام روح د «مجروح » شي ، چې فردوس ورته مزارشي
چې نغمې یې په ژړا دي ، ګرم یې مه بولئ عالمه !
څوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان » بې بې سالارشي

نهې ۱۳۶۶/۱۱/۲۳

ای د سپېدو پر ښتې!

ای دسپېدو پر ښتی
له خو به وغځېږه
په کرشمو کرشمو وغځېږه
دشپوڅادرله گلابي بدن نه وغورځوه
دلمرزريني جامې واغونده ادا وکړه
عمرژړلوته په سرو شونډو خندا وکړه
اودسپوږمۍ له ميخانې نه راوړه
دمينې ترږوته د نورجامونه
پرېږده خواره چې شي په وچوشونډو
لکه دستورو څاڅکي څاڅکي شراب
پرېږده دمينې لبونی دې هم شي مست اوخراب
ای دسپېدو پر ښتې :
اوس که پېغلوته يې خوپېغله به شې
دښکلا رازيې يوه غوټه يې چې وسپړېږې
که د چړو په څوکو لاره وې هم
دعشق مجنون به ستا درشل ته درځي
په تورپټکي کې به تومبې د پلوشو گلونه
دتورو شپو په غېږکې واخله نوراني گامونه
دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنورقافلې

اودا دنور قافلې

دیوسفي کمیس په عطرو باندې ولمبوه

دلردسترګې هار پرسپینه غاړه وځړوه

عزیزدمصرته ورياد کړه د کنعان یادونه

اوپه مهجور«پسرلي» و وروه

دخوږوصال د جنتونو ګلان

داستقلال دجنتونو ګلان

ای دسپېدو پر ښتې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

۱۳۶۹

دپرښتې خوب

یو چمن وښین چمن و.
داسې ښکلی
لکه لرې دشیطان له وسوسونه
خوب دښکلوپرښتو
دګلونو وه ښکا لو
دمرغانو دنغمو
دورېمود قافلو
یوله بله وو تکر
لکه ځونشه مستان
خدای راکوزکړد فردوس له ښکلې غېږې
یو مین شینکی سحر
اوس یې ورو ورو لمبوي
په چینه دتنکې لمر
لکه ولامبي مریمه
ځوبدرنګې زمانې ته
کړي له غیبه را پیدا
یو مشال یو مسیحا
د فطرت له رنګینیو
دښکلا وو په لمن کې
یو ه پیغله په ترپکو
لکه مسته غرځنی وه
دمړوند بنګړي یې مات وو

مستانه وه لیونۍ وه

د سپرلي په شنه سحر باندې مېنه

په چمن باندې مېنه

په مین باندې مېنه

جنتي موسکا په شونډو

او ځولۍ له ګلو ډکه

ته به وايې چې دشاتو یو ه مچۍ ده

په ګلونو باندې ګرځي

یوخوږو کی انتظارېږي

په لېموکښې په ځپو دی

د ګل ځانګو لاندې ګورې

لکه زړه چې ورنه ورك وي

له خندانه تکه شنه شوه

خپله ورکه یې پیدا کړه

پسې منډې وهي تښتي

دښکارې په شانې داهم

خپل ویشتلی ښکارړانیسي

خپل مین دلدار رانیسي

ګیډۍ زلفې یو خوا بل خوا

په اوږو زنګوي ځاندي

پسرلی یې شرمنده کې

داسې نازاو اد کاندي

خپل مین په غونچوولي

عشق دحسن او وصال په ډیوو ولي

دواړه ستړي اوستومانه

دچینې په غاړه کېنې
چینه سپینه راخوټکېږي
ته به وایې دحیات چینه هم دا ده
اوبه سپینې لکه تکې سپینې اوښکې
لکه دوو خوږو مینو
له اوږده هجران نه وروسته
د وصال په شیبه ښه ډېروي ژړلي
داچینه وي د دوي اوښکو بهولې
دواړه لیې کړي ترې ډکې
یو دیو اوبل دبل په لپه خوله ږدي
لابې غړپ هم کړی نه وي
نه چینه وي نه یې یاروي
پرهرژلي پسرلي وي
یو غمجن غوندې سهاروي
پرښته داسې خوبونه
هره شپه په خوب کې وینې
خو چې وینه شي ژړېږي
په ماینونو غوځه پښه یې
گرځیدونه نه جوړېږي

پېښور - حمل ۱۳۷۰

څلورتوتکی

دشنه اسمان غېږې ته والوتې څلورتوتکی
تورومښوکوکې یې راوړې دګلونو پاڼې
هره ګلپاڼه وه د پرخې له سرو اوښکو ډکه
دبوډۍ ټال نه یې وزرونوکې رنګونه راوړل
اودا څلورتوتکی
ستړې شوې کېناستې دلمرپهء ونه
دنورپه څانګه کې یې وغزول
دبوډۍ ټال دهریو رنګ تارونه
په هریو تارکې یې ګلپاڼې او دپرخې اوښکې
په هنر وپېیلې
دتوتکیو دا ، وره اودا رنګینه څاله
دنورپه څانګه د زانګو په شانې وزنګیده
لکه ماشوم په کې للوللو شوه
یوه دنیا یوه رنګینه دنیا
یوه موسکایوه مالګینه موسکا
اودې څلورو توتکو د رنګینو په غېږکې
خوبونه ډېرولیدل
شینکي شینکي تنکي تنکي خوبونه
ملکوتي اوجنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنګو سترګو
لکه اغزي لکه لښې لګیده
د اهریمن له خبیثه اروانه
یولوی ښامارجوړیده
په تورو وریځوکې راته اوتاویده تاویده
دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله
نوراني څانګې یې کړې خچې پچې
په کې لمبل به چې څلورو توتکیو په ناز
دشینکي خوب هغه تنکۍ تنکۍ چینې شوې وچې
دتوتکیو ځاله لولپه شوه
د بېلتانه دسرو دونو باران ووریده
وصال ورېې سلګۍ وهلې اویتیم پاتې شو
اودڅلورو توتکیو داوړوکي کاروان
دمینې زړه و،دهجران په چاړه نیم پاتې شو
خدای خبردوې توتکۍ چېرته او دوې چېرته لاړې؟؟
دسبا سپینه کښتۍ
دشنه دریاب اودخواړه غوندې شمال له غېږې
وحشي توپان په تورو تورو پنجو
دتورو شپو دګردابونو غېږته ختلوهله
خودسبا ماښو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته ښامار په لویه خپته
دسپینو غشوګـــو زارونه وکړل
ښامار ویشتلي فریادونه وکړل
زهریې ګډله تورو وینو سره وبهیدل
دلمرله ونې نه راپرېووت تاوې غرونه رنګ شول
خاکي نړۍ کې زلزله شوه دپوالونه رنګ شول
دا زهرجن ښامار، دا لوی ښامار
داخبیثه او دا پلیته اروا
د اهریمن کالبوت ته ننوته
خو خدایرونه پوهېږم
زمورد ښکلي سبا سپینه کښتۍ
دتورو شپوله ګردابونو راوتلې نه ده
دلمرپه لویه ونه
اوس هم واړه ماران تاڼونه وهي
هغه څلورتوتکي ورکې دي اوهېڅ نه راغلي
دنورپه څانګه یې رنګینه ځاله جوړه نه کړه
اې دسبا کښتۍ کې ناستو په رڼا مینو
ستاسوپه منځ کې تاسې وګورئ چې شته اوکه نه ؟
یومستانه شپونکی چې روح یې له نغمونه ډک وي
چې هرنظریې دطورغروي له ډیوونه ډک وي
راشي دلمردونې

دترهيدلي سيوري لاندې شپېلۍ وغږوي
په پاړوګړوګوتو
چې دنغموپه جادو ګروګوتو
دنورله ځانګو ماران وشو کوي
چې ورته ماتې کړي په ښکلو اوپستو کو، ګوتو
هغه ترخې هغه زهري تناکې
ترخه ترخه زهريې وبهوي
بیایې خوږې شپېلۍ ته هسکې غږې ونځوي
چې دلمرونې ته يوسپل دتوتکيو راشي
دنورپه هره غزيدلې ځانګه
ځلور، ځلور توتکۍ ځالې وکړي

پېښور ۱۳۷۰/۵/۱۵

ازانگې

ګله دا ډېره موده
ستا د وږمو پستې وربښمينې ګوتې
مستې شي مستې شي زما په زړګې ټمبل وهي
زما دروح په ګړنګو کې ازانګې خپروي
ګله په تاپسې ما
درنګ نړۍ کښې دوه مېن بوراګان وګرځول
خوګله تا
تا دنغمو په هغو شنو پاڼو کښې مخ پټاوه
ګله تنکی وې چې تا
د بوراګانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟
ګله ګونګی وې چې تا
دوو بوراګانو ته دمينې يو ځواب نه لاره
تنکی به وې ګله ګونګی خونه وې
نغمه نغمه شوې اوريدای مې شوې ليدای مې نه شوې
ستا دې په خپل حسن سوګند وي چې ر ښتيا ووايه
ته چې دخپل وجودله باغه راځې
زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلی راځې ؟
اوکه مرغه غوندې بڼکې وکړې ؟
ګله صفا ووايه
ولې زما دغزل هرتوری ګلدان ګلدان شي؟
چې له تاغېږتاو وي

پېښور ۳۰/۱۰/۱۹۹۱

دارغوان خوب

په زړه مې اور بلیږي یا د، د جانان چېرته یوسم ؟
چې په کې ونه څوځي ، روح د ارمان چېرته یوسم ؟
ښکلی نادان دی ترې امېل دغاړې نه جوړوي
وایه داني دانې د دروهرجان چېرته یوسم ؟
مصره ! په تاکې خویوه زلیخا هم نه وینم
ورونو شړلی دا یوسف دکنعان چېرته یوسم ؟
داسې لېمه نه شته چې رنګ یې شي اوپټ شي په کې
په وینو سور خوب ، دزخمي ارغوان چېرته یوسم ؟
ماوې چې خپور به یې په څنو کړې دا زړه مې درجار
اوس نو ریښې ریښې سالو د الوان چېرته یوسم ؟
خپل مې ختن خپل مې ښکاریان دي او غرخې مې خپلې
له خپل ختن نه پردي غشي کمان چېرته یوسم ؟
چې مې د خیال په پسته دښته کې اغزي خواره شول
زه د وریښمینو غزلونو کاروان چېرته یوسم ؟

پېښور خیبرپلازه ۲۷/ ۱/ ۱۳۷۱

د پسرلي ګلپېغله

شپه دخوبونو په تال وزنګيده
لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ويده شي
داسې چوپتيا او کراري خوره شوه
دپسرلي ګلپېغلې غلې غلې ساه واخېسته
او دمـين فطرت له غېږې ورو ورو ، وبښويېده
ځان يې بربنډ دسپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
له ډېر هوس نه ورته سپين ستوري اوبه اوبه شول
راغلل دوړانګو په نريو لارو
په سپينه غېږکې يې خواره واره شول
د پسرلي ګلپېغله
سليماني تخت ته بلقيسې غوندې وختله
دپرېشانو اوربلونو په غمجنه مېنه
او د داغلي لاله زار په وطن
دلمدو څڅو خو شبويې ورويې
سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
دپاکې مينې ګنهګار وته جنت جوړوي
خواى عظيمه خدايه !
زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده شوه
خدايه که غوښې دې کړې
دجهنم دسرو اورونو ژبې
د اهريمن د طلسمونو ژبې

پېښور ٤/١/ ١٣٧٠

قحطي

نه هنګامه دعشق سره ، نه دجمال قحطي ده
ای ښکلیه یاره نوبیا ولې دوصال قحطي ده ؟
داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساتمه
د ار ما نونو هدیرې دي دمشال قحطي ده
زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
له پښتون زړه نه خو خبرېږي چې دسـوال قحطي ده
پیوند د وروځوکې خوګڼې خالونه نه ځایېږي
په دې ساده ښکلي محراب کې دیو«خال» قحطي ده
ولې تندي مو اورنګانو ته سجدې لګوي؟
دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده؟
لړخو ارام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
دآزادۍ باز به الوتو د پامیر په څوکو
داسې ښکاریږي د وحدت د پروبال قحطي ده
کاروانه څوک دې فریاد ناوري سره اوسپین نه لري؟
او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

دتنهیو غرونه

۱۳٦۸/۸/٦

ا هداء : دشهید شمس الرحمن او
شهید محمد میرپاکو ار واوونه .

له وینو ترموسکا

څه مستانه شوردی غوړونه کیږدیء
چیرته مسیح په هدیرو راغی
وګوریء مړي له خندانه شنه شول
مړاوي غوټی په یوه سترګك دشبنم ومو سیدي
له مرک یاغي شوي دسیلۍ په غیږکي وغزیدي
ګوریء ګلونه شوي جنډي جنډي شوي وړپیدي
څومره بي باکه دا غزوپه څوکو ونڅیدي
او دپیریء د خزان مړي پوري وخندیدي
څه مستانه شور دی غوړونه کیږدئ
ړندي ړندي شوي دپیږ یو دکوږ ګرو سترګي
شینکی آسمان دکوه قاف په لمن ووریده
ډیرین دیو دمناري له سره وښوییده
یو ه ژورګړنګ ته وغورځیده
هغه لاسونه یي ټوټي ټوټي شول
چي ماتولي یي دقاف دښاپیرووزري
څه مستانه شوردی غوړونه کیږدئ
دښا پیرودڅنو بوی راځي
هلئ زموږدګلي
په هغه سترې ملوك زیری وکړئ

بذري جماله يې سلام ته راځي
څه مستانه شوردی غورځونه کیږدی
راغلې ښپېدسندريزې خندا
هغه دي هغه ، دبتانو جنازې ووتې
چې دسحر وینې یې ښنبلې هغه شپې ووتې
هغه چې تش نوم یې دښارپه مرۍ
لکه خپسه پروت و
یوه یاغي آواز دښار له مرۍوشو کاوه
دوخت بودۍ زړه ریتا ړه کې دغوټې په شان
دعدم تاخ ته ورو ورهوغورځاوه
څه مستانه شوردی غورځونه کیږدی ،
څه دتودې موسکا تندرونه اوري
درنو اوښکو دریا بونه وچ شول
جادولوګی شو ، طلسمونهوچ شول
جادو ځپلې سترګې وغړیدې
هلته دوینو دساحل په غاړه
د یوه نهنګ له ګنده شوې تنې
دچا په وینو لمبیدلی شال بادونو یووړ
دنظر غشوته بربنډ پاتې شو
سور خونړی جهان یې شنډ پاتې شو
ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

ځه مستانه شوردی غوړونه کیږدیء

هلته پوشکین له غزلیز وسترګو

دتولستوی په مینه ناکه ځېره وورېده

وې یې داښکلی اورنګین محشر له کومه راغی ؟

چې د ښتانو نړی ونړیده

دتولستوی په شونډو

یوې خوږې موسکا برېښنونه وکړل

له نازه ډکه اشاره یې وکړه

دجنوب لورته یې اوږده او مرمرین لاسونه وغزول

۱٦/٦/۱۳۷۰ پېښور

ددیو دقهر په ځیر، دوه لاسونه

دیوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
غنچې غنچې گلونه وغوړځول
دهریوگل په شوکیدلې پاڼه
دوه دوه سپین بوراگان
لکه د پرخې په ځیر ، ووریدل
دا پولادي لاسونه
دگل دهرې یوې پاڼې په مخ
دڅاڅکي څاڅکي پرخې پرخې په سر
تیرې پنجې راکاږي
دهرو دوو ، دووبوراگانو ترمنځ
دبیلتون بریدجوړوي
د دیو دقهر په ځیردوه لاسونه
دتورو کاڼو خواته وغځیدل
ځولۍ یې ډکې کړې له تورو کاڼو
دساپیرۍ په غیږکې سپینه ښیښه
په کاڼو ولې چې ذرې ، ذرې شي
چې رڼا بوره شي تیارې خورې شي
دغه ښیښه دیوه وجود او د دې دو و لاسونو
دروح له میوډکه

ثور ۱۳۷۱

پیښور

باغ

په هغه شپه چې دبلوغ باغ ته ورواوښتمه
دېنځلسمې بسپوږمۍ
زما ښکالو دپلو شو په غوږو . واوریدله
له شنې کړکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
باغ یې دنور په رڼو کاڼو وویشت
سترګې مې وبرېښیدې وتمبیدم
زما تندی لکه د باغ ګلاب په وینو سور شو
یوه ګړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
ورېځو ورېښیمن شال دسپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې وزنګاوه
زړګي مې ورېځو ته یو ه دنیا دعا کوله
په یوه تږې تلوسه بدل شوم
هرې شیبې د کال پېښې کولې
دانتظار دېوانو
دشیبو غږونه وو په لار کې ایښې
اوپه دې لاره یوه ستړې قافله دوړمو
دچا دځنو خوشبویۍ باندې لړلې وه راورسیده

دتصور په ائینه کې یوه ښکلې راته وموسیده
کړنګ شو آینه زما دخیال له لاسه وغورځیده
زه له خندانه شین شوم
یوی ښایسته ښاپیری غیږه راکړه
زما په خو ږ سترګویې وموښل تنکي لاسونه
زما نظر بدل شو
زه د ګلونو په لوستلو باندې وپوهیدم
په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
بیا ښایسته ښاپیری غیږه راکړه خوله په خوله شو
تنده یې وموښله
زما په تنده پورې
زما له خوب سره اسمان ته لاړه
په سپینه تنده یې سور خال ځلیده
لکه زما د غزلونو اروا
لکه ښایسته دسهارونو ستوری
ځم دنغمو په سیندکې غسل کوم
او د ګل کنځ په غاړه
دسحر لمونځ کومه

پیښور ۱۳۷۱/۳/۶

زموږ دکلي شنه توتیان سپیني کوترې

خدا یه ستاکومې پرښتې واخیسته ؟
په نوراني منګولو
دګلو ږموپسته وریښمینه جارو
چې یې دلرکلي اسمان جاروکړ
له تورو وریځو اوله تورو لړو
خدایه دلرکلي په شنو توتیانو
په سپینو سپینو جنتي کوترو
ته څومره ډیرورويي
دښایستو نو باران
چې له بڼکونه یې
بوی دچندڼو راځي
چې له خبرونه یې
بوی دسندرو راځي
خدایه بخښې مې که نه ؟
توبه توبه
دلراوبرکلي عظیمه خدایه !
له تاکومه ګیله
ستا هغه ډیرې پرښتې خدایه په کومه لاړې ؟
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تورو وریځو کې د پیغلې سپوږمۍ ساتربته
په تورو وینو کې شوه سترګه د لمرلته پته
ته ورته غږ کړه چې د برکلي اسمان جارو کړي
زموږ د کلي شین بڼکي توتیان
کوي هرچاته د سلګو په ژبه
د خپلو ماتو وزرونو بیان
زخمي مریوکي د مستو الوتنو نغمو
د وینو زنګ نیولی
زموږ د کلي هغه سپینې اسماني کوترې
چې د سپوږمۍ په سپینه شپه یې د سوما ګلونه
په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
خونن د بر کلي وریښمینه فضاء
اغزي اغزي غوندې ده
د سپینو سپینو اسماني کوترو
د زړونو وینې څبیښي
زموږ د کلي ښایسته کوترې
سپینه سپوږمۍ په خوب کې وینې او سوما په خوب کې

پېښور ۱۳۷۰

د ديو دلاس دماتيدو سندره

زما د روح د ونې
په هغه ځگه غوړگه
یوې خوږې یوې پستې سندرې
لکه د سپینې اسمانې کوترې
له زیږوېم نه جوړوله ځاله
ورته راتله د بنا پیرو له وطن
لکه بدرۍ جماله
په سندریز اندازکې
ته لکه دیو غشې لینده په لاس کې
ماستا د غشو شغاو اوریدله
لکه شاهین وې خوشې
په یوه کوتره پسې
غشې دې شغ شوراغې
زما سندره پسې
او د زړگې په سرمې ولگیده
زما د روح دونې
هغه اوچته غوړگه ورپیده
دزیږوېم له ځالې والوته
زما سندره د کوترې غوندې

دښاپېرې بدرې جمالي غونډۍ
پستنه لاړه دارم په لوري
د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
او په ښي لاس مې پولادي غشی له زړه راوکیښ
لکه قلم زما د زړه له مشوانۍ نه ډک و
پولادي نوکه یې په وینو سره وه
په خپل ورغوي مې پرې ولیکله
دناوېلې ښایستوکې اوپستې سندرې
دشهادت ویرنه
دهغه لاس دماتیدو سندره
چې غزلګرزړونه په غشو ولي
چې داروا له ونې
سپینې کوترې شړي
زما مزار ته لوحه مه جوړوۍ
زما کین لاس زما دقبر لوحه
راټوکیدلې ده د زړه له تله
پرېږدئ ولاړه دې وي تل ترتله
چې لاروي مې په ورغوي لولي
د دیو د لاس دماتیدو سندره

پېښور لخیبر پلازا ۲۸/٤/۱۳۷۱

دباران زګیروی

دا څو شپې سرېه سرد باغ په ستوني
یوه څپسه ناسته
د باغ تنکي ګلونه
اغزن څوبونه ویني
باران له ترې باغ نه باد په دیکه تیل وهلو
او داغزوپه ځېرېې و واروه
پانوزګیروی د باران واوریدو او وبوږنیدې
دسپیره بادله ویرې ورپیدې
بلبل دپرځې په ځای سرې سکروټې وځبېښلې
ژبه یې ګونګه شوه نغمې نه ورځي
خولا دګل کنډول یې هیرنه دی توبې نه ورځي
آه دماشومګل غوټو په شونډو
سپېره ګردونه پراته
اغزوتیونه د سپوږمۍ رودلي
په هره څوکه یې لړلې لوټې الماس ځلیږي
اوس په ګلونو باندې ناز څرڅوي
باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
اوچار چاپیر ترې د اغزیو د یو الونه تاودي
باغ ته په شنو ګامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هابندیوان پسرلی نه شي راتلای
داپسرلی هغو الماسو غبرګښي ټینګ نیولی
چې د فرعون دا غزني ږیرې
په هریوتارتارکې ټالونه وهي
مورږ په موسی پسې لیمه شوو
که چیرته راشي یو ماشوم موسلی په پالي پالیه
چې د فرعون له اغزني ږیرې
دانې دانې الماس راوشو کوي
هغه بندي پسرلی والوزي بڼکې وکړي
زموږ په باغ وزرې وغوړوي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دباروتو دوزخ

دوزخ دی دباروتو جنتونه په کې سـوزي

سپرلي په کې ایره شول سره ګلونه په کې سوزي

د تاندوتنکي هیلو دموسکا غوټۍ لمبه شوې

بس میني هدیرې شوې مشالونه په کې سوزي

عشق وسو ، لولپه شو په ښکلا اوري سکروټې

وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي

ویشتلي دنورغشي بوډۍ تپال په لینده نـه شي

اورونه دي لوګي دي اورنګـونه په کې سوزي

په زړونو اوربلیږي خدایـه چاته وژاړمـه ؟

روغ څه چې لیوني ببرسرونه په کې سـوزي

سور اور بېله میخانه کې ساقي وسو ، جام يې پریووت

لاغرپېيي کړی نه چې ترې زړونه په کې سوزي

ختن تالاوالاشو نه غزال شتـه نه عـطرونه

نیپام خورې سپرغۍ کړې راکټونه په کې سوزي

داڅه یزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې

ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کـې سوزي

اور کرښه غځولي مجنون دلته ، لیلا هلـته

دیدن ته وا دسترګو کچکولونه په کې سـوزي

الهي نمرودي اورونه ته ګل وګلزار کـړې

ته ګوره د خلیل خواږه یادونه په کې سـوزي

لګیږي به مرهم غوندې په سوولو زړونـو

«کاروانه» خیرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

تلې ۱۳٦۸

زما دسورکي اوښ فرياد

ما به په زخمي اوږه بارونـــــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امـــــيلونـه وړل
تل مې تگ راتگ و ، کاروانـونوکې
تلمه په پيچو موکې په غرونـــوکې
کله په اغزو کــــله گـــلونو کې
تگ مې نه و خوښ په مهارونوکې
ډير وم گرندی په قدمونــــو کې
تل مې له اوښانو ميدانـــونه وړل
غاړه کې مې ښکلي اميلـــونه وړل
ډير په خطر ناکو لاروتـــللی يم
ډير ډير په مستۍ کې تښتيدلی يم
ډير راغورځيدلی پر زيدلــــی يم
کله هم گــړنگ ته ورلــويدلی يم
بيا هم په ميړانه ترې ختلــــی يم
ما په مکيز غاړه بـوخ غوړونـه وړل
غاړه کې مې ښکلي اميلونـــه وړل
هرڅو مې که زړه له باره ستړی دی
زړه کې مې زرغون دمينـــې زړی دی
نازمې دغريب په ليمـــو وړی دی
بې مزده مې پنځ ورتـــه راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـــړی دی
تل به مې ډالی اوســـاغاتونه وړل
غاړه کې مې سکلي امیـلونـه وړل
ډیر راسره یوبهـیر کې تللـــي دي
تللي دي.واپس کــله راغلـــي دي
پاس راته جازونه غوریـدلـــي دي
خواکې مې بمـونـیه لگیـدلي دي
مرگ راته په برگوډیر کتـنـي دي
بیا به مې هم کته او گلــونـه وړل
غاړه کې مې سکلي امیـلـونـه وړل
تگ به مې دښې په قافــلو کې و
لوند به مې بدن تول په خولو کـــې و
زړه مې دځوانی په ولولـــوکې و
مل به مې کاروان په منزلـــو کې و
روح یې دشعرونو په بنگلو کـــې و
مایې د ډاگي غونډې لیکـونه وړل
غاړه کې مې سکلي امیلـونـه وړل
یار شومه په سختو سرو گرمیـوکې
زورمې پاتـې نه و . پـه تلیو کې
ور وړو یه راتـلمه په غونډیـو کې
اوښکې مې وې پنډې په ککیو کې
خه غمجن سرود مې و.گونگریو کې

ورومې دمرگ غیر تــه قدمونه وړل
غاړه کې مې ښکــلي امــیلونه وړل
بیا په خپلو وینوکې غــرقاب شومه
ونډې ، ونډې جوړپه ښه حساب شومه
ویش په هرغریب په هر جناب شومه
ورك دسخت مرگي په انقلاب شومـه
جوړتوټې توټې شومه کباب شومــه
خدای خبر چې چابه مې خوندونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلــونه وړل
داغ که دکاروان په ځیــگر خون یمه
خیال نه مې شړي وایي پښتــــون یمه
وایي که غمجن دي په بیلتــــــون یمه
هرڅه دي له خدای پوه په قانـــــون یمه
ټینګ عزم لرم کــه په شواخـــــون یمه
زړه ته یې دصــبر مرهمونـــــــه وړل
غاړه کې مې ښکـــــــلي امیلونه وړل

وړی خیسوره دچور کوسېږي دځنګل لمن

۱۳٦۸ / ٦ / ٥

PROPERTY OF ACKU 4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies 1000
Peshawar 1992

پیرمحمد کاروان

له ماښامه ترماښامه

دشعرونو مجموعه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library